

AKATALPA

Aralık 2009 - Sayı 120

Aylık Şiir ve Eleştiri Dergisi

ISSN 1305 - 7685

NİÇİN ÇOK VE ŞOK ŞİİR

Evet, gerçekten ve bile isteye, özellikle çok şiir yayımlıyoruz. Dahası var, biz daha çok ve şok şiir yayımlamak istiyoruz. Çünkü artık bu dergi bir dergi değil; bir tür Yıllık.

Aylık çıktığı için de Aylık tabii.

Bu nasıl mı oluyor?

Bal gibi ve şöyle oluyor –ve daha olacak:

Yılda ortalama 400 şiir kitabının, 150-200 şairli üç beş şiir yılının yayımlandığı gümrah ve bitek bir ülkenin nitelikli şiir veriminin, teamül olduğu üzere 10 dolayında şaire yer veren bir iki kurum dergisine (*Kitaplık*, *Varlık*, iki aylık olmasına rağmen *YasakMeyve* ve diğer bazı iki - üç aylık dergiler) karşılanmadığı ve işin mahalle başına çıkarılmaya başlanan amatörün amatörü şair dergilerine düşmekte olduğu kolaylıkla görülen bir gerçeklik bugün.

Bildik yıllıklar, dergilerde ve nadiren kitaplarda yayımlanan şiirleri ikinci, bazen üçüncü kez yayımlayarak tartışmalı ve eğreti bir varlık değeri kazanabiliyorken; biz son harfi, varsa noktası-virgülü yeni konmuş, bildik deyişle dumanı üzerinde tüten taze şiirler arasından yapıyoruz seçimimizi ve bu açıdan özgünüz.

Amacımız, Türkiye'deki her kuşak ve tarzın ortalama ve üstü şiir yazar şairlerinin bütününe yakınımın temsilciliğini üstlenmektir.

Böylece şüphesiz zorunluluktan, dergiciliğiyle yıllıklığı şairliklerinin kat be kat önüne geçiren ve uğraş yoğunluğuyla içsel doygunluktan ötürü neredeyse şiir yazamaz hale gelen arkadaşlarımızın yoğunluk ve yorgunluklarını azaltmak, işlerini kolaylaştırmak, olabilirse onları bu karşılıksız işkenceden kurtarmak, asil ve asal alanlarında özgün üretime yönelmelerine vesile olmak üzere şimdiye değin denenmemiş bir alan oluşturmak istiyoruz.

Dergiler için “çok şiir yayımlıyor” sözü milyon kez söylenmiş bir sözdür, biz iyi şairlerin katkısıyla bu sözün geçersiz kılınabileceği bir dergiye ulaşmak istiyoruz.

Gerektiğinde 50 dolayında şiirle yayımlanacak dergimizin her bir sayısının Türkiye'nin şiir veriminin bütününe yansıtmadığı görülürse, 12 sayımız bir araya getirilip bakılır bir de.

Böylece bütün taraflar daha az yorulur, daha verimli olur, ortaya daha iyi iş, elbette şiir çıkarılır.

Anlaşılacağı üzere şiir yayımını, 7'den 27'e, 30'a çıkarmamızın, yetinmeyip 50'ye ulaştırma hedefimizin öncelikli amacı; şairleri kendi şiiri için dergi çıkarma yükünden, yükümlülüğünden, şiirleri önünde dağ gibi duran bu ağır sorumluluktan, bazılarını da fazladan yıllık hazırlama külfetinden kurtarmaktan başka bir şey değildir.

Eh bir de, geleceğin şairlerini, şiir eleştirmenlerini, yani ki şu günün okurlarını ve şiire yeni başlayanları, 200 küsur dergi izle(yeme)me sıkıntısından kurtarmak olsun.

Dergimizin çok şiir yayımlama politikası umarız biraz olsun anlatılabilmiş ve anlaşılabilmiştir. Saygılarımızla. – *Akatalpa* adına RD

Gültekin EMRE

GAMZE

Kuş rüzgârının sen, vapura yetişemeyen
Gördüğüne inanmayan, gözlük takmada direnen
Yanık bir kuyu ağzı, durup dururken dinlenen
İki büklüm bir ağaç, doldurulamayan boşluk sensizlik

Düşerken senin peşine elimde ne adres ne kartal yuvası

Uzak ve yakın yüreğimin ortasında, alev alev
İçimde uzun bir sözcük, yankısı gölgesiyle yarışan
Defterimde kaşı alınmış bir akşam, küpesi sallanan bir ay
Bugün Cumhuriyet 86 yaşında, haydi bulmaca başına

Pastane kapandı, postane boş, doğduğum sayfa yırtık

Seni tanıdığım gün geri gelecek çocukluğum
Bana bir şans ver ergenliğime gideyim
Sesin yakın tarih, resmisi düşmüş madalyon
İki yanağı da aynı bir nehir kıvrılıp gider şuradan

Dur dedim kendime susturup saçaklardaki kuşları

Mahzun ve metin bir poyrazın pazısına kurban
Kıyısını tanımayan bir kayıklık koyda şu sarı akşam
Gün böyle bitmeyecek gül kim, sümbül kim
Bir giydiğini bir daha giymez bu geçkin sonbahar

İpeği sıdırdım geçip giden gençliğime

Karanlığın yırtmacı, acı gamzesi kırk yıllık kahvenin
Boğazda yanık saraylılar, yanaklarda yarım gönül alma
Sesin serpilir seçkin bir gölgenin pusudaki düşünde
Güneşin gözü kara, havanın burnu havada hop hop

Ben seni benim küllerimden doğurdum, sobe

Sina Akyol, Hüseyin Alemdar, Suat Kemal Angı, Gökhan Arslan, Bilge Ay, Özer Aykut, Memed Arif B., Hayati Baki, İsmail Mert Başat, Enis Batur, Turgut Baygın, Dilek Bayram, Hakan Cem, Tahir Musa Ceylan, Ramis Dara, Deniz Dengiz, Oresay Özgür Doğan, Gültekin Emre, Ersan Erçelik, Osman Serhat Erkekli, Hayriye Ersöz, Metin Fındıkçı, Tamer Gülbek, Adil İzci, Muzaffer Kale, Mascha Kaleko (Çev. Arife Kalender), Muammer Karadaş, Emin Kaya, Nesrin Kültür Kiraz, Hüseyin Köse, Cihan Oğuz, Musa Öz, Ahmet Özbek, Tolga Özen, Pelin Özer, Utku Özmakas, Muharrem Sönmez, Uluer Oksal Tiryaki, Halim Yazıcı, Kenan Yücel.

ŞİİRİN KÖKLERİNE YOLCULUKLAR (12)

İsmail Mert BAŞAT

Bir dostumuz “fraktal” konusundaki notumuzu, imgeye dair “yoğunluk” vurgusunun dışında, *imgenin hem kuruluşunda, hem de belirişinde kendini ancak gerilimli alanlar içinden varedebileceği*’nin bir işaretlemesi olarak gördüğünü iletti. Sonra da şu soruyu yöneltti: “Fraktal kavramı, imgenin kuruluş prosesine ve yapılanışına bir yaklaşım kuruyor ama arka-plandaki gerilimli alanlara dair ‘ne?’ ve ‘nasıl?’ sorularına yeterli yanıt taşıyor. Gerilim: neden ve nasıl?”

Arkadaşlarla tartışarak, bir yanıt oluşturmaya çalıştık:

1. “Şiirsel Yaşam” çağında zihinsel malzeme belleksel im’ler, iz’ler, ad’lar, belirtmeye başlayan simgeleş(tir)meler, tasarım girişimleri ve köklerinden kopmuş koku-ses-renk-düşlem-düşünme ve ifade parçalarının serpiştiği savruk albümün yanı sıra, gerek duyu organlarının, gerekse beden kimyasının (hem durmadan birbirlerinin önüne geçen temel güdüler, hem de dış dünyayla süren karşılaşma rejimlerindeki momentler nedeniyle) *o ana özgü* uyarımlarının toplamıdır. Hep birlikte sisler, belirsizlikler, imalar, itmeler-çekmeler, birbirleriyle dans eden geçici odaklaşmalar halinde, ışıklar, gölgeler ve karanlıklarla yuvarlanan bir nebula oluştururlar; çocukluktaki bir evreye adını veren “zihinsel karmaşa”nın daha kapsamlı bir benzeri olarak görülebilir. Soyutlamanın, analitik düşüncenin, kavramlaştırmanın henüz filizlerinin bile seçilemediği koşullarda, bir ‘olay’ (olmakta-bulunan) karşısında zihinsel tutumun belirebilmesinin *yegâne* imkânı, bu zihinsel karmaşanın içinden çekilip-çıkartılanlarla kurulan “zihinsel-enge”dir. Daha doğrusu zihinselliğin kendine düşünme hatlarında adım atılabilmek için kurup-kullanabildiği yol, imgelerle-düşünme denilen ve tikel olarak “zihinsel-enge” diye adlandırılan şeydir.

Bir ‘olay’ karşısında onun, temel güdülerin belirlediği yaşam stratejilerine ters düşmeyecek biçimde nasıl algılanacağına eksik bilgisi ve nasıl bir tutum geliştirileceğinin belirsizliği, yeterince ciddi bir gerilim alanı oluşturur.

2. Zihinsel karmaşa, zihinsel-bedensel materyalin “bağlantısız birlikteliği” demektir. Oysa duyuşal-düşüncenin adım atabilmek için basacağı, belirip-kaybolan ve yenisi beliren zihinsel zemin taşlarına gereksinimi vardır. Başka bir söyleyişle, zihinsel materyalin oluşturduğu kaostan her adımda çekip-çıkartılan tutamlardan kurulacak bağ-lamlara gereksinim vardır. Böylece “bağlam” kuruluşunun kökeni, anlamın-düşüncenin-dilin de beşiği olan, “enge” demek olur; kökende ikisi bir ve aynı şey demektir. İkinci bir gerilim alanı da burada, imgeyi kuracak bağlamın inşasında doğar. Çünkü birbirlerinden kaynak ve uyarım olarak çok farklı parçalardan bir araya getirilmiş bir kümenin oluşturulması, çoğu kez bağdaştırılması olanaksız olanların, olmakta-bulunanın merkeziliğinde birbirleriyle bağdaştırılmış olmasını gerektirir (sinkretizm). Bu süreç doğal olarak bir gerilim alanı kurar. Bu gerilim, süreç ilerledikçe artar. İlk olarak, olmakta-bulunanı veya bir nesneyi kendime ve başkalarına gösterebilmek için mümkün olduğunca çok zihinsel malzemenin buluşturulması gerekir. Bu ise buluşturma-karşılaştırma-eleme-birleştirme-sıkıştırma hatlarında oluşur: bende ki im ve izler, gösterilmek isteneni kucaklayamaz. İm, davranış karakteri olarak nesneyi değil, onunla ilişkilerimdeki *uyarımı* imler; ama aynı imler, benim nesneyi imlememe yetmez. Aynı olmak ve aynı olmamak arasındaki zik-zaklı gidiş ve gelişler gerilimi artırır. İkinci olarak, beliren bu kararsızlığın taşıdığı yetersizlik, bunu aşmak için ancak bir şeyin başka şeyler üzerinden gösterilebilmesi yolunu açık tutar. Daha önceki deneyimlerimden bende kalan daha bildik ya da daha güçlü im ve izler, diyelim bir çiçeğin mavisi, bir çağlayanın uğultusu, genç kızların kahkahalarındaki boşalım, bir elin parmaklarının figürü, bir taşın ezici darbesi, tüm bu birbirlerine benzemezlikler, gösterilmek istenenin uyarımlarıyla (algılanan uyarımsal özellikleriyle) bir

köşesinden bile olsa benzeştikleri ölçüde bir araya getirilirler, zorunlu olarak bir soyağacında buluştururlar. Heidegger’den ödünç bir ifade ile, “Yani bir şey başka bir şeyi de (başka şeyleri de-imb) kendine alarak” anlaşılabilir. Bu yan yana getirmeler ise zihinselde ikinci bir çevrimlemeye ve yeni ayrıştırma-buluşturmaların çekiçlenmesine, yontulmasına, bir tür dönüşüme uğratarak birbirlerine raptedilmesine gereksinir. Vygotsky’nin bir yaklaşımından gidersek, “bağdaştırılması olanaksız” olanları “bağdaştırma girişimi” olarak sinkretik düşüncenin mekanizması, “düşlerin mantığından düşüncenin mantığına geçişi temsil eder”. Üçüncü olarak, farklılıkların kimi özelliklerinin kompoze edildiği halinde oluşturulan bu yeni küme iki sorunu birden taşımının geriliminde kalır. Bir yandan, gösterilmek isteneni gösterebilmek için bir “hakikat” olarak kurulan bu yeni kümenin hakikati, gösterilmek istenenin bende belirmiş “gerçeği” ile örtüşse bile, *çakışmaz*; kimi belirsizlikler, boşluklar, karanlıklar ya da aykırılık ve aşırılıklar barındırır. Bir yandan bu yeni küme dahil edilen her im ve iz, hem kendi kaynağını, hem de benzerlerinin yer aldığı sınırsız kümeleri imlemeye devam eder; diyelim “mavi”, hem kendilik olarak kendini, hem de maviyi imleyen sınırsızca nesneyi imlemeyi sürdürmekte direnir. Burada, zihinsellik ile nesnellik arasında ama nesneye değil de zihinseldeki materyale uygulanan baskı yoluyla sağlanan uzlaşmanın gerilimini görüveririz. Bu aynı zamanda, yine Vygotsky’nin bir ifadesinden yararlanırsak, köklerinden kopararak belirsizleştirilmiş bağların “nesnelere arasında gerçek bağlar sanılması”dır.

3. Bir başka gerilim alanı, imge kuruluşuna katılan ve dışsal uyarımlardan üreyen zihinsel malzeme ile, bedenim içsel uyarımları arasındaki diyalektik etkileşimlerin kurduğu alandır. Zihinsel ve bedensel olanın aralarındaki gerilimin (kuvvet alanının) kurduğu kaygan / değişken bileşkelere, günlük dilde “ruh hali” diyoruz. Ki o bileşke, imgeyi de kimi zaman ışığa, coşkuya, kimi zaman gölgeye, hüzne,.. ait farklı farklı fonlar üzerinden belirlemeye doğru burkacaktır.

Bu kısa metinde bu kadar gerilim bir araya getirilince, gerilmemek elde değil. Küçük bir mola vermek adına, ikisi de “rüzgâr” merkeziliğindeki iki ayrı Kızılderili şiirindeki iki farklı “ruh hali”ne yer açalım*:

*Gökte döndürüp duruyor beni rüzgâr;
Döndükçe döndürüyor beni gökte.
Şuradaki vadide kalakalmış bedenim.
Rüzgâr gökte beni çeviriyor boyuna.*

.....
*Gün olur, eşkârlıyım,
içim içimi yer,
ama beni alıp götürür
gökler boyunca
azman rüzgârlar.*

4. Anlaşıldığı kadarıyla zihinsel-imgenin (kökensel) doğuşunda, iki temel güçlüğün aşılması çabası yatmaktadır: İlk olarak, geçmişte konuşma dilinin ve sözcük dağarının yetersizliğini - ve günümüzde ise gerek iktidarsal dil (söylen) tarafından gerekse rutinler tarafından kirlenmesini ve yetersiz kılınmasını - işaretleyebiliriz. İkincisini ise, çok boyutlu zihinsel (görsel) dilin, ardışık ve düzlemsel dile tercüme edilmesindeki güçlük karşısındaki çaba olarak belirtebiliriz. Zihin ile dil arasında beliren bu gerilimler, ana dilinden başka dil bilmeyen bir insanın, kendinden başka herkesin yabancı dillerde konuştuğu bir varlıklar dünyası karşısındaki gerilimlerinden farklı değildir.

Zihinsel-enge, insanın bu güçlüklere aşmak üzere ortaya koyduğu, dönemler boyunca işleyip-geliştirdiği, çok etkili bir çıkış yoludur. Ve bu *çıkış*, aynı zamanda düşüncenin ve peşi sıra dilin gelişimindeki temel dinamiklere de yataklık etmiştir.

Gerilim bir doğum belirtisi ise, gerilmeğe değer..

(*) Her iki çeviri de T. S. Halman çevirisidir.

Hayati BAKİ

AVLU

anneme: asiye baki'ye

ben *de* öğrendim, *sadece* ben (mi?): ülkemi, sözcükleri, suyun rüzgâra akan sesini, ellerini annemin: yurt yapan toprağı: çocuklarla hayvanların; ağaçlarla çayırların; güneşin, serinliğin, günün ve tünün zamanı sağaltan hevesini: mevsimleri,

bildim: lehçemin kıpçak tadını. çepeçevre evrilen tarihin *buraya* değin uzanan yorgun nefesini. bildim (mi?): şu dağı, şu ormanı, şu bozkır kokusunu: bu korkunun endişeli hâlini. eyvah, sezdim de şimdinin ahını, kahrını, cânımın kaçgun yârini: usulca,

yaprakların hışırtısı gözbebeklerinde uyanır evlerin. sabahın eşiğinde vaktidir fesleğen sulamanın, ceviz ağaçlarının yağmurla öpüşmesi bundandır ağırbaşlı avluda: yer, yağız; gök gökşindir gördüm, gülhatmiler büyürken: yollarla yolculuklar,

akşamın yalnızlığını uğurlarken köpeklerle: ıssız yüreğimi unuturum orada, *orada* derin uykusuzluğun içildiği çeşmede unarım çocukluğun hemfikir hemhâlimi: sezdim de geldim, kendimi almaya: içrek kendimi,

kim bilir hangi aklımla?: ayakizlerimin bengi rengini.--

Turgut BAYGIN

ÖNCE ŞAİRLER YARALANIR

1
önce şairler yaralanır
yüreğini onarmakla başla

bak bir ayrılık yürüyecek şiirde, tay tay adımları
düşe kalka öğrenecek unutmayı

2
bir elmayı tadından bölerdik
denize bakmalarda en önceydik

bir balıkçı kasabasıydı, herkes kasabanın kendisi
suya karışmakla anlaşılırdı deniz, karıştırdım

ağlarla kıyıya çekilirdim
sofralara yatırıldılar beni
yemeden kalkarlardı, gücenirdim

3
sonra, şairin yarasından uçurtma yaptılar
uçuracak gökyüzü çıkmadı, kaldı yarası

Hayriye ERSÖZ

BALKON

Taşın aklını düzelttim
Bir balkon şimdi
Gökyüzüne açılıyor
Geceleri
Nişan alırken yıldızlar
Bu kadar yalnız olan
Tanrı mı?
Şurda duran

Bu balkon
Senin değil
Bilesin.

Pelin ÖZER

ZAMANIN BEBEĞİ

Ağacı soyarak kabuk kabuk göle vardığında
Sonbahar yakalıyor seni

Sanki ilk kez ziyaret etmiş gibi
Dolaşiyor gövdeni

Kapatıyorsun gözlerini

Hışırtılı salda
Bir ileri bir geri

Zamanın bebeğisin şimdi

Londra, Hampstead Heath, 10.10.09 – Belsize Park, 18.10.09

Halim YAZICI

DURUM VAZİYET

sesi küçük kedilerin arkadaşı
teflerin gölgesi zillerin kadınıydım

hiç eksilmeyen bir alfabenin
kaybolan çocukları sesiydim

çoğu kez bir kuşun çapraz ateşinde
gözleri yanan bir ceylan ölüm orucuydum

bildiğinden yorulduğum
yaşadığım yaprağın ucunda ölmenden

sana kaç kez söylememden
bu şiiri tersinden yaşamaktan

bir şamdanın dudaklarına asılı aşklarından
ilmiğini boynuna geçirmesinden alevlerden.

BAŞLANGIÇ ÇİZGİSİNDEN İPE DOĞRU GİDERKEN

Enis BATUR

Akatalpa'nın Kasım 2009 tarihli 119. sayısında, Yücel Kayıran'ın "Enis Batur: Başlangıç Çizgisi, Antolojileşme ve Kurmaca" başlıklı bir yazısı yayımlandı. Başlığına ve içeriğine yansıdığı gibi, aslında birbirilerine eklenmiş, bir bakıma kaynak yapılmış iki ayrı yazı gibi de görülebilecek, giderek, bir noktada Kayıran "bu ayrı bir yazının konusu olacak" dediğine bakarsak, üçüncü bir bölümün de ipucunu veren bir değerlendirme sözkonusu burada.

Öteden beri, şairin kendisi hakkındaki yorumları okumakla yetinmesinin daha doğru bir yaklaşım olacağını düşündüğümü belirtirim; şüphesiz yasa ya da kural koymaya kalkışıyor değilim bu bağlamda; bir söyleyeceği varsa söyler şair, işine karışılmaz; kendi payıma, varsa itirazımı ya da onayımı "defter"ime düşmeyi (böylece araya zaman koymayı), zaman zaman bir söyleşi sorusuyla karşılaştığımda dile gelmeyi, zaman zaman da 'yanıt hakkı'mı -şaşırtıcı gelebilir-bir üst-şiir kurarak kullanmayı yeğledim bugüne dek: İlk değilse son örneği, *Ağırlaştırıcı Sebepler Dîvanı*'nın kocamış bir şairin ağızından söylenmiş şiiri "Dal, Budak"tır.

Bu uzun giriş, şunu çerçevelemek için: Yazacaklarım, Yücel Kayıran'ın yazısının yalnızca ilk bölümünde kapsadığı soruna ilişkin olacak.

*

Yücel Kayıran, Kırmızı Yayınları'nca yayımlanan "Külliyat"ında yeralan kitapların yayımlanış sırasını, tarihini gözeterek, şiirimin "başlangıç tarihi"nin kaybolduğunu düşünüyor. Açıkçası, anlamakta güçlük çektiğim bir bakış açısı bu: İster, oylumu nedeniyle tek kitap halinde çıkmış olsun (sözgelimi *Tuğralar*), ister toplam dayatması nedeniyle yayıncının tek kitapta toplamayı yeğlediği (sözgelimi *Nil/İblise Göre İncil/Kandil/Sarnıç*), ilk yayınları bağımsız yapılmış küçük kitaplarda olsun, her bütünü yazılış tarihi *başta* belirtilmiştir. Şiirimin başlangıç tarihinin bu durumda nasıl kaybolabileceği meçhul!

Bu saptama bir yana, Kayıran'ın, benim özelimden hareketle kuşattığı, belli bir "yaş" a ve "konum" a gelmiş şairlerin yapıtlarının yayımlanış biçim ve süreçlerini bağlayan sorunlara eğilişi üzerinde durmakta yarar görüyorum.

İkinci el kitapçıların saymazsak, bugün, yeni (genç) bir şiir okurunun Cemal Süreya'nın *Göçebe*'sini, Edip Cansever'in *Kirli Ağustos*'unu, Ece Ayhan'ın *Ortodoksluklar*'ını herhangi bir kitabevinde bulması olanaksızdır: Ölmüş şairlerimizin bağımsız kitapları *basılmıyor* nicedir, "Toplu Şiirler" tek çözüm olarak dayatılıyor. Bunu yanlış bir tutum saydığımı hemen belirteyim. Kimi şairlerin, yazarken bu çözümü benimsediklerini de hesaba katmak gerekir: Örneğin, Ece Ayhan, 1977'den başlayarak, ölümüne dek, kitaplarının tek bir ciltte biraraya (ters çevrilmiş bir kronolojiyle!) getirilmesini uygun görmüştü.

Öyle sanıyorum ki, Necatigil ya da Cansever, bugün yaşıyor olsaydılar, şiir kitaplarının hem tek tek, hem de toplu halde kitabevi raflarında bulunabilmesinden yana olurlardı. Bunu başarabilirler miydi, ayrı: Yayınevi politikaları, koşulların da zorlamasıyla, büyük olasılıkla "iki çözüm

birarada" formülünü kolay kolay sindiremezdi, sindiremeyecekti.

Bizde böyle de, yurtdışında çok mu farklı görünüm? Şiir kitabı, şair külliyatı, okur sayısının düşüklüğü ve tecimdsiz özellikleri nedeniyle bütün dünyada seçenekleri daraltıyor günümüzde. Bu gerekçeler, yayınevlerinin seçtiği formatları şairlere (ya da varislerine) kabul ettirmesi sonucunu getiriyor.

Buna karşılık, Yücel Kayıran, Aragon'un kendi eliyle hazırladığı (1974) "Şiirsel Yapıtlar" başlıklı dev külliyatında benimsediği alabilirdiğine kişisel yöntemi nasıl değerlendirirdi bilemiyorum: Şiir, deneme, nesir, herşeyi içiçe geçirerek kurmuştu Aragon, külliyatını.

Bu aşamada, kendi serüvenimle ilgili kimi 'iç bilgi'lere kısaca değinmem gerekiyor. Her şair, ilk döneminde (kabaca on yıl diyelim), kitaplarını oluştururken, içeride ve dışarıda, sıkıntılar yaşar. Kendi kararsızlıklarıyla yayıncı beklentileri yapı oluşturma zorlukları doğurur. O dönemde verdiği kararların bazılarında sonrasında döndüğüne sıkça rastlanır. Benim için de geçerli olduğunu gösteriyor Kayıran, o sallantıların: *Eros ve Hgades*'i ikiye bölerek, *Bir Ortaçağ Yalnızlığı*'nı ve *Ara Kitab*'ı bütünüyle 'bağımsız' olmaktan 1980'li yıllarda çıkardığım, *İblise Göre İncil*'in ve *Kandil*'in ilk parçalarını sonradan ait olduğuna inandığım bütünlüklerin içine yerleştirdiğim, "Plutharkos'un Hayatları" ile "Imago Mundi"yi *Sarnıç*'a eklemlediğim doğrudur.

Bu 'yeniden yapılama' çalışması, 1987'de "toplular"ı barındıran *Yazılar ve Tuğralar* hazırlanırken yapılmıştır. Şiirimin *kollarının* zaman içinde biçimlendiği de sır sayılmaz: Yola "lirikler" ve "yazı şiirler"le koyulmuşum, 1984'de *Opera*'ya giriştim, 1988'de "dramatik şiirler"e başladım, yirmi yılı aşkın bir süredir bu dört koldan ilerliyorum ("deneysel şiirler"i ikinci kolun devamı sayıyorum).

2006'da, Kırmızı Yayınları'ndan toplu yayın önerisi geldiğinde, önce 12 kitaplık bir çatı kurduk. Yayın sırasını, 'başlangıç tarihi'ne göre değil, piyasada tükenmiş kitaplarım üzerinden saptamak durumundaydık. Dizi, 2010'da tamamlanacak. Arada, Doğu-Batı Dîvanı'nın ilk iki kitabıyla üçüncüsü arasına başka bir kitabın girmesi de 'pratik' nedenlere bağlıydı. Dizide yeralan kitaplar tükendiğinde, Kırmızı Yayınları külliyatı iki büyük ciltte toplamak istiyor, bense dört cilt üzerinde (Lirik Şiirler, Yazı Şiirler, Dîvan ve Opera) ısrar ediyorum — sonucu birlikte göreceğiz!

Sözün özü, bir şair yaşarken birbaşına karar veremiyor, öldüğünde kimse onun fikrini önemsemiyor (vasiyet bırakmış olsa bile).

Yücel Kayıran'a, şiirsel bütünlük kaygılarımı hep koruduğumu anımsatmak isterim. O kaygılarda kronoloji tek esas olamaz, hele ki dört kolluysanız. Antoloji konusuna gelince, bir defalığına yayımladığım "seçme şiirlerim"de bile, aynı bölümlere mantığımı kullandığım biliniyor.

Son olarak: Bu 'teknik' konular canalcı önem taşıyor. Dergilerde yeterince tartışılan, üzerinde durulan sorunlar arasına girmemesi üzücü.

Başkalarının bilemem, benim gözümde "inşaat", bir aşamadan sonra temel sorunsallar düzlemine ait bir kavram olma özelliği taşıdı. Şairi şiiriyle sınırlamak da yanlış, yazısıyla itip kakmak da.

Külliyeye varsa vardır, göremeyene göstermek zor.

Bursa kent kültürü yazarı edebiyatçı dostumuz Ali Aksoy'u (Orhangazi/Yeniköy 1948 – Orhangazi/Yeniköy 17.10.2009) kaybetmenin derin üzüntüsü içindeyiz. –Akatalpa

ADNAN SATICI ANITI**I. Arkayüz**

Bir ortaçağ şövalyesi, kılıcını aşkla bilemiş
Sesi, ışığın hammaddesi; şiirin örsünde incelmış
Ulu bir destanın kıvrılmış bir sayfasında
Yorgun atını yeden bir kurtuluş savaşçısı
Çiçekleri ezmemek için balerin gibi yürür
Yitmiş bir yüzü arar atının su içtiği her akarsuda
Dönüp dönüp yine arar, irkilir bir uçurumun başında
Tanıdık bütün yüzler yabancıdır; yabancı bütün yüzlerde
Biraz kendi vardır, su verilmeden önceki hali, ham hali

Ulu bir destanın yazıya geç geçirilmiş halidir hayatı
Çok azı ele geçirilmiş, bütünlükten yoksun, finali yitik
O destanın destan anlatıcısıdır kendi, kimseye değil atına
Bir şiir gibi akan bir derenin kıyısında soluk soluğa
Zaman kısa destan uzundur ne aşka ne dostluğa
O, uçurumlardan ezberlemiştir bu ulu destanı
Bir gün memeden kestiğinde onu dağlar,
Bir kasabadan öksüz kaldığında ah o ne tevekkül
Anlattığı destanın kahramanı kendi mi, mümkün

Bütün inanmışlar var'da biri bulur;
Kibrit çakar aşkı arar o, aradığı kendidir
Bulamazsa bir daha çakar bir daha bir daha
Bulduğu ülkesiz bir öksüzdür sende bende şiirde
Karatahta başında karıncalara su içmeyi öğretir
Kendi bilirmiş gibi; yankıyan ses onun değildir
Yadıyan ses onundur, düş içinde düş durur
Boynuna kement geçirilmiş düş düş müdür

II. Sağyanyüz

Her yol ölüme çıkar elbet; odur haritaya çizdiği ırmağın.
Bunu kavramış her yüreğe, cızırtıyla boşalır ırmak.
Kişisizdir ölüm, yapışan sigaranın dudağı kanatması.
"Ne demiş uçurumda açan çiçek?
– Yurdumsun ey uçurum!"
Oysa, "Bizim işimiz uçurum ezberlemek değil mi?"

Ömrümüz bu ülkedir, uçurum ezberlemekle geçti
Hiçbir şey bozamadı ezberimizi, kına yakabiliriz.
Konuşabiliriz gidenin ardından doya kana; sıcak!
Karanlık sokaklarda hayat mı dilendik utana usana.
Sivas ellerinde sazımız çalındı da yutkunduk kaldık
Yutkunduk kaldık her tuhaf ölümden biraz daha.

Karagüller kuşanıp çıkmalı değil miydik sokaklara
Sessiz bir sitemle o gülü yorumlamalı değil miydik?

Göz ermez bir harita serdiler de önümüze "Haydi!" dediler.
Uzundu yolumuz uzun; yorumsuz ve korkunçtu; bilmez
[değildik

Ama çatlattık biz atımızı daha yolun başında; kaldık mı
[yayan.

Aklımızı imbiklerden damıttık: hayat mı bu kadar mı çöl!
"Gitsek mi, kuşkuluyum, ya yoksa?!"
Demişti Adnan: "Ben dondum oysa yeryüzü sıcak
Ölümün benden genç adı olmayacak." demişti Adnan.

Adnan, "Ölümün benden genç adı olmayacak." demişti.

KIŞ

Ölü bir rüya eskisidir unutulmuş bir eşya
Tertip edilir evler yeniden
Duvarda izleri eski şarkıların şölenlerin
O utangaç törenlerin
–Annem hangi bahar nişanlamıştı
Ama güçtür aslında uzaklar– uzakların ölmesi
Şimdi soğuk bir pencere önünde onlar ölümü gözler
Ölümler yeniden yeniden gözler ölüm anını eski bir hatırayı
[anarak

Atılacak bir giysi gibi çıplak bahar
Atılacak bir giysi gibi hatıralar.
Her canlı zaman zaman ölümü özler.
O bahar ki çırılçıplaktı o aşk ki çırılçıplak
Anlamıyorum nesi var atılacak.
Ölüm, dönmek o eski, tehlikesiz denizlere.
Nakş edilmiş zemheri kanadına keleşin
Demek taze aşkların sonu bu; sonu geleceğin.
Ölüm atılacak bir rüyadır; bir rüyadır hatıralar
–Bir rüya imiş yaşamak
Zemheri! Sonra pastırma yazı
Aldatan bir çocuk öpücüğü gibi
O çocuk büyüyecek, okullara işlere gidecek, evlenecek
–Annem hangi bahar nişanlanmıştı
Güneş eski baharlarda buhurlarda kalmış artık bizler için
Bu kış geçmeyecek.
Son, ölümler evinde bekler kişiyi – ağırlanmak
Çocuk hafife alma zemheriyi
Zemheri aşkların sonudur
Ölüm atılacak bir giysi; soyunmak tenden
Atılacak bir giysi gibi hatıralar...

1 Kasım 2009

YAĞMUR ENSTİTÜSÜ

bir beyaz deniz eritiyor, hevesli
dalgalarıyla düş yalnızlığını odaların

alınan, uykusuz desen: kırık kapılı acı
aşınmış anı taşları, dudaklarda ölü
bildiriler arşivi, yakaya iğnelenmiş deprem

kim bulur mutluluğu çürük kalyonlarıyla
fırtına sofrasında kumdur serin söz

sırtımızda ağır yük, kuşku kulesi
şu anlamın kibirli budağı, aramızda dinelen
tarihin yürek beni, güneşini terk etmiş gölge

kimse kim, neyse ne, yağmuru arayalım
beni bil kül kusar kaosun uyum kamçısı
ey yeşim etekli çınar
bir bahar treni saklıyorum yarımda

BİRTEKTÜMCESİZ DÜZ(BİR)YAZIYA
TEK CELSEDE NASIL YANIT
VERİLİR?
YA DA
KENDİNİ “HARCANMIŞ” HİSSEDEN
BİR ÜÇÜNCÜ KEMANIN KORAL BİR
TINIYLA ATTIĞI TİRADA ALINLIK

Hüseyin KÖSE

Veysel Çolak imzalı *Akatalpa*'nın Kasım 2009 tarihli 119. sayısında yayımlanan “Polemîği Sevmek, Keşanlı Ali ve Sipsi Selim Hikâyesi” başlıklı kara çalmalı, çamur atmalı, müfterilik abidesi *düzyazıya* nasıl bir akıl, etik tavır ya da yazınsal tutumla yaklaşmalı bilemiyorum. Meselenin özü şudur diye düşünüyorum: Ta başından beri farklı enlemlerde yaşayan iki kuşak, biri tümünden solak kalmış hayata, diğeri hem şaşu hem çolak, üstelik haddinden fazla müfteri, ziyadesiyle sulak... Veysel Çolak, elinde utanç kırmızısı bir mürəkkep hokkası, durmuş, ahir zaman zaman kibrini akıtıyor delikanlılığa, şiirin çoraklaşmış toprağını daha da çoraklaştıran bir inatla. Tahmin edileceği gibi, yaklaşık on bin vuruşluk bir cömertlik ve üç sütun boyunca irat ettiği gösteride başoyuncu yine kendisi, geri kalanlar komple yine “figüran”... Ne diyebilirim ki, gerçekten de anıtı dikilesi, insanüstü bir çaba, ayıp etmeyeyim, hakkını teslim ederek başlayayım. Hakikatte ise talihsiz bir yazı, bu! Benim yazdıklarım kesinlikle yanıt olabilecek nitelikte bir yazı değil. Ama ne diyelim, kişi ancak anladığı kadar anlar ve anlatabilir! Üstelik Çolak'ın *düzyazısı* aşırı nefret ve yalan yüklemesinden mustarip, bu konuda *Avrupa Yakası* dizisinin meşhur Laz Dursun tiplemesine taş çıkartacak ölçüde “yaratıcı”. Ama maalesef baştan sona açık bir muhayyile ile... Peki, şiir aşkına, malik olduğu bir düşünce olsun yok mu? Yok! Dilin ishal olmuş haline karşı panzehir olabilecek hiçbir kuvvetli aşı yok elimizde, maalesef.

İlk suçlamadan başlayalım: Öncelikle, “birinin eli olmak”, “birinin eliyle düşünüp yazmak”, hele Veysel Çolak'ın kullanmayı tercih ettiği şekliyle “tetikçilik” yapmak, “derin devletçi” bir zürriyetin kuzguni köprü altı jargonu değilse, ne geri bir kafanın ürünü, ne haşhaş kokulu bir tirat! Nereden estiyer artık, kendisine organize komple kurulduğu, bu doğrultuda üç beş kötü niyetli kişinin eliyle “harcanmak”, derdest edilip icabına bakılmak istendiği hissine kapılmış Veysel Çolak... *Vasat dünya sendromu* deniyor buna iletişim literatüründe; her mekân güvensiz, her yaşayan canlı şiddete meyyal. İlk sormazlar mı adama: Mademki, otuz yıllık anlı şanlı bir edebiyat geçmişi ve on beş yıllık kesintisiz (Dikkat: Çolak, hangi haletiruhiyeye gark olmuş olursa olsun, dergisinin reklamını yapmayı asla ihmal etmiyor!) *Dize* deneyimine sahipsiniz, neden ille de bu “ayaklarımın altından toprak kayıyor” hissi? her seferinde, anlaşılır şey değil. Kendiniz ve yaslandığınız yazınsal birikime onca inanmışlıkla tutunmaktaysanız, sınıksız kavradığınız muhkem zeminde hissettiğiniz bu asılsız korku neden? Demek ki, siz de ayırtıdasınız arkanızda bıraktığınızı zannettiğiniz onca “edebî” birikimsel izin çabucak silinip gidecek denli uçucu olduğunuz...

İnsan, Veysel Çolak'ın *düzyazısını* okurken fark ediyor ki, hakikaten de ağzın içindeki dilde özgürlüğün sınırı yok! Diyecek yok, küfrün azametiyle satırlar boyu açtırılmış nefret çiçeklerine... Yine bu satırları okurken anlıyorsunuz ki, Veysel Çolak, geçmiş günlerin *anamnese* evresine takılıp kalmakta çok

başarılı. Keşke hep o evrede kalsaymış diyesi geliyor insanın. Hiç şiire bulaşmasaymış, o güzelim birinci hamur kâğıtları boşuna harcamasaymış, uslu uslu hizalasaymış, Seka başta olmak üzere, bilumum endüstriye zararlık zıyanlık vermeseymiş. Bunu neden mi söylüyorum? Kafasında kurduğu usturuplu bir çekim senaryosunu yeniden ve mükemmelen canlandırabilme melekesini haiz olduğu için...

“Küçük burjuva duyarlığı”na sahip biri olmakla suçlanıyorum yazıda. Doğru, biz her akşamı şehvetli duygularla harmanlayıp, barlarda sulusepken şiir mesailerini yapmadık, kelimizde Che Guevara kepleri devirerekten ince belli rakı bardaklarıyla her gece manita avına çıkmadık. Yüreğimiz yandığı için içtik en fazla, yoksulluktan gönlümüz bulandığı için... Çoğunlukla da İzmir’de (Konak’ta) Yaren Meyhanesi’nde azap gibi irice yudumlanmış her kadehte kalbin aritmi’ye dolanmış telaşını aydınlattık. Gün günden yitip gidişimizi kanattık; ruhumuzu bir bitiş durağında, birkaç adımda bir kaldırımlara taşmış hissettiğimizde...

Veysel Çolak kophile “*şiirden yana yapılanmış*” bir şahsiyet olduğu için olsa gerek, otuz yıllık edebiyat serüveninin de “birikimiyle” nihayet dilin “ishal haliyle” konuşup yazmayı da öğrenmiş bu arada. Ne büyük ilerleme! Tanrı kabızlık musibetinden korusun! Bir de şu kaybolup gitme meselesi var: “Etkinlikçi” şair ihtilaçlı bir edayla şöyle sorar durmadan: “Neredeydiniz?”, “Hiçbir dergide yoktunuz”, “Yitip gittiniz!” v.s... Bendeniz “küçük burjuva konumumu pekiştirme peşinde koşarken”, o şiirde eşi benzeri devrimleşmiş devrimler yapıp, genişi kulaçlar atıyormuş da haberimiz yokmuş meğer... Malumunuz, “vitrin” çağında yaşıyoruz, ortalıklarda “göründüğü kadar” var herkes. Plastik dekoratif görüntüsüne derin bir ima süsü verdiği kadar... Nitekim, her türlü nazara kamera süsü veren gösteri çağı bunu vaaz etmekte. Bu çağda bazıları için görünmemek, ölümle eşdeğer neredeyse, vitrinden kaldırılma korkusu “kullanımdan düşme” korkusuyla akraba. Var olmanın ölçüsü “etkinlik göstermek”se eğer, takıp takıştırıp sokağa, gece gezmelerine çıkmalardan daha iyisi var mı? Sayemde bir kez daha var olduğunuzu duyumsama şansını verdiğimi düşünüyorum size. Nihayet cümle şiir kamuoyunun huzurunda bir başka dramatik parade’ınızı daha sahneliyorsunuz. Bense ortalarda fazlaca görünmemeyi bir tür iç onarım saydığımıdır belki (değil mi ki, *dışarıda* mütemadiyen yıkım var, *içeride* de mütemadiyen tadilat olmalı!), arada sırada böyle yerli yersiz boşalırım, Uyrkulak dostun dediği gibi, *boşalamayınca cünüp sayarım kendimi*... Budur gölgemin tıfıllığına sebep. Çarşaf çarşaf atlaslarda milim milim yol alırım, bazıları gibi ne dili ishal eden bir verimliliğe, ne de doluluğa sahip değilim o yüzden. Bir de şu var, mutlak yazmamışım; biz poster çocuğu değildik şiirin. Issızlıklara düğümlemiştik. Bir ayrıçık kendimize bile kapalı, içini kanayan bir solukla dolduruyorduk (Bâki Asiltürk’le de yapmıştık bu nazik tartışmayı bundan birkaç yıl önce; 80’li yılların 90 kuşağı üzerine düşen uğursuz gölgesi üzerine. O zaman da yazmıştım, şairin “samimiyet”sizliği konusunun onun kimliğinde/duruşunda ne tür kırılmalar, travmatik süreçler yarattığını. “Bireysel yaşamın sınırları/sınırları yazınsal üretim/yaratım yakasının neresinde başlar, neresinde biter?” diye de sormuştum. “Yazınsal ve estetik kaygılar yaşamsal etik kaygıların önüne geçtiğinde ne olur?” diye... Dediğim yalnızca bu ve daha benzer kaygıların başka bir boyuttaki irdelemeleri hâlâ). Hem siz yazdınız da ne oldu? Hangi yaşamsal gerçekliğe eklemelendi şiiriniz? Hangi yitik kuşağın varoluşsal ıstırabını “bütün”ledi, tercüman oldu? Sizin iflah olmaz sorunuz şu ki, upuzun ömrünüz boyunca hakikaten çok az kafalı adam tanımış olmalısınız. O yüzden de her köşe başında “poetik” bir duruş denemişsiniz. Bunu marifet sanmışsınız, eh, cevval bir hami-yanaşma geleneği de var zaten hazırdan elinizin altında, etrafınızda kendinizi akım getirici zannetmenizi sağlayacak

mebzul miktarda mürit de... Bu zihniyet, İkinci Yeni'den kaç şairi, şiiri doğru dürüst anladı bugüne dek, hâlâ merak ederim. Hangi "yeni" duyarlılığı "bütün"ledi, hangi dağılmış yatağını toparladı bilincini? Tam bir muamma...

İtalyan sosyolog Pareto, insanları iki gruba ayırır, biliyorsunuz; "aslanlar" ve "tilkiler" diye... İlk grup, içtenliğe ve cesarete yaslar hayatını, ikincisi dalaverelere, hilelere, entrikalara yatırır... Veysel Çolak, o gece evinden ayrılmadığımızı, geceyi orada geçirdiğimizi iddia ediyor ısrarla. Mükemmel bir kurgu, senarist olmalıydı kesinlikle, almaşık analitik kurgular deneyip kısa metraj filmler çekmeliydi, yaşamasız şiirler, orantılı hizalamalar deneyeceğine! Çolak hem yalancı, hem de müfteri! Olayı bir de benden dinleyin, buyurun. Çolak, Bilge'nin çok sarhoş olduğunu, sızıp kaldığını görünce, o gece kafalamayı düşündüğü bu tek adama –nedense bizlere değil!– evde kalmayı için ısrar ettiğinde tepemiz iyiden iyiye atmıştı doğal olarak; Bilge de kalmaya niyetli değildi zaten, kollarına girerek, omuz başlarından tutup karga tulumba evden çıkardık el birliğiyle. Sonra Karşıyaka'dan gecenin o vaktinde belediye otobüsüne binip dosdoğru Bornova'ya, Büyük Park'a yollandık, daha da ilginç, geceyi sokakta geçirecektik o gün, o dillere destan "küçük burjuva duyarlılığımızla"! Veysel Çolak, maalesef, yoldaşığa, kadim dostluğa dair çok önemli altın değerindeki bir kuralı unutuyor, belki de hayati boyunca hiç tatmadığı için olsa gerek... O kural şudur ki, birlikte yola çıkan dostlar zinhar fire vermede birlikte dönerler yine dönecekleri yere. Dostluğun yeşerttiği toprağı dokuyan, daha da sıkılaştıran bir erdem ve samimiyet ölçüsüdür bu, ama nereden bilecek Veysel Çolak... Şayet Bilge Ay'ı biraz olsun tanımışsam, er geç ortaya çıkıp Veysel Çolak'ın fütursuzca söylediği bu asılsız yalanın mumunu söndürecek açıklamayı yapacaktır yakında. Bekliyorum. O zaman göreceksiniz, takke düşecek, kel görünecektir! O nedenle, Veysel Çolak'ın yazısının her satırında bağırın, şu "gerçeği, yalnızca gerçeği söyleyeceğime..." diye başlayan edayı da doğru analiz etmek gerektiği kanısındayım. Bazı kimseler yaşamları boyunca böyle bir haletiruhiyenin kaskıncıdadırlar, biliyorsunuz. Söylediklerinin satır araları yoklandığında görülür ki, "yalan söylemiyorum" demezler de, "yalanı gerçek gibi söylüyorum" derler. Ve sonuç her zaman aynıdır, sözcüklerin yeri değişse de... Peki otuz yılın edebi birikimi mi ona bu ustalıklı yalanları söyleten? Eğer öyleyse, durum daha da vahim!

Veysel Çolak; "*Çünkü kendilerini ciddiye almayı gerektirecek bir neden olmamıştır hiçbir zaman*" diyor. Peki o yüzden mi, tüm mevcudiyeti zaten iki yapraklı mürekkep olan *Dize*'ye fazladan dört yapraklı bir takviye yapılmak istenmişti bize güvenilerek? O yüzden mi, "alın, *Dize* tümüyle sizin olsun, siz çıkarın onu" nağmeleri dökülmüştü? O yüzden mi, sabahlara kadar "ben sadece maliyetini karşılayayım, siz oluşturun tüm içeriği" ahkâmları kesilmişti? Tüm bunları çarpıtarak naklediyor Veysel Çolak, hemen birkaç satır ileride de belli bir ideolojimizin, düşüncemizin bile olup olmadığından kuşku duyduğunu yazıyor. Bu ne yaman çelişki! Sanki şiirin proleter soluğuna bir tek kendisi konmuş da, oradan bir türlü havalanamamış gibi... Belki zihnin çeperlerine biraz ıknıldığında idrak edilebilir bir şeydir, diye yazıyorum: Son kertede, tüm düşüncemiz, şiir adına "*kendimize ait bir tümce kurabilmek*"ti. Derdimiz günümüzde buydu. Keşke o zamanlar Veysel Çolak ve onun gibiler, bu mihnetli yalnızlığa esastan komşu olsaydı, şiirin namlı sicil defterini usulden çürütseydi de, şimdi bu satırları yazmak zorunda kalmasaydım... "Hep yanımdayım," derler bazen, bilirsiniz, "yanım boş, oturabilirsin," derler; utana çekine ilişip oturursunuz, temkinli gözlerin taradığı sonsuz boşluğa doğru... "Gözlerim bütün yıl seni aradı durdu," derler, gözlerin belleğine yenik düşmüş bir buluntusunuzdur da ondan mı? Değeri bilinmemiş ya da yalnızlığınızın fazlasıyla

usturuplu oluşundan mı? Benim gecelerimin mühürlü ayazında ne işleri var? diye sorarsınız işte o zaman; ve kendiniz verirsiniz yine kendinize sorduğunuz sorunun yanıtını: Onların avucunda hiç kardan adam soğukları görmemiş çünkü, dersiniz. Mesele bundan ibarettir. Bu yüzden ne yaparsanız, bir türlü geçmez yine de ezeli ebedi yabancılığınız, dizinizin dibine yakınmasız bir kardeş çadırı kurulsa da... Hissettiğimiz böyle bir tekillik işte, böyle bir aykırılıktı. Ama nereden bilecek bütün bunları Veysel Çolak.

"Hınç ve öfkeyle" yazmanın nefretle yazmaktan daha erdemli bir tarafı vardır, ama bazı Lilliput kafalılar göremez aradaki muazzam farkı. "Öfkelenmeyen insanla dost olmam" gibi bir şeyler der Benjamin bir yerde, çünkü öfkelenmek, benliğin içtenlikli dışavurumudur. Trüksüz, yalansız dolansız insan olmanın, kafada ikincil düşünceler barındırmamanın yalın insanlık hali...

Bir de şu çirkin "kıstırıp dövme" meselesi var. Bu iddianın sahibine diyeceğim şudur bu konuda ki, şayet o gece kıstırılıp dövülmekten kurtulmuş olduğunuzla göre, ya kıvrırma sanatını çok iyi biliyorsunuzdur, ya da çok keskin manevralar sergilemiş olmalısınız! Hangisi olduğuna siz karar verin, bir zahmet. Evet, düşlerden yana kalıcıydık o zamanlar, gerçeklikten yana bulanık. Ama bu ruh halindeyken bile, bir karıncayı olsun incitmedik. Çünkü hâlâ şükürler olsun ki, "başkalarına uygulanacak şiddetin her şeyden önce kendimize uyguladığımız şiddetin bir ölçüsü" olduğunun bilincindeyiz. Veysel Çolak, otuz yıllık edebiyat yaşamı boyunca zahmet edip bir iki Avrupalı şair ya da yazarı okumuş olsaydı, şiddetin faşizm dışında başka bir yerlere de varan uzantıları olduğunu öğrenebilirdi; ve her tür yıkıcı düşüncenin olsa olsa sadece kendi kaynağını zehirlediğini... Çünkü birinden nefret ede ede sonunda kendi nefretiyle beslenmeye başlayabilir insan. O yüzden Veysel Çolak'tan nefret etmiyorum, ona, dillere destan yalancılığına ve zavallılığına acıyorum sadece... Ama vahşice direnen bir düşünceye karşı barış çubuğu tütürülemediğini de biliyorum. Veysel Çolak'ın realiteyi kavramadaki âcizliği agresif üslubunun sürekliliği doz aşımı dolaylarında seyretmesinden belli. Baudrillard, "aşırı miktarda gerçeklik, kendisine inanılmasını engellemektedir" diyor hiperrealite kavramını tanımlarken. Ne yazık ki, bunun tersi de büyük ölçüde geçerli bugün: Aşırı miktarda yalan ve sahtekârlık yüklü her söylem kendi aklanışının sağlamasını üretir oldu her yerde. Bu da onlardan biri. Bağırarak, korkutarak ve yeri geldiğinde kuşruklu yalanlar söyleyerek gerçeklik duvarını aşmaya devam ediyor Veysel Çolak, bu koşuda onu yakalayabilene aşk ola... Ayrıca yine Veysel Çolak, bu ağzı bozuk ve bağırın *düzyazısı*yla "sapandan atom bombasına" giden yolu koşar adım kat etmekte ne mahir bir olduğunu tereddütsüz göstermiş oldu. Bir dahaki yıl Avrasya Olimpiyat Koşuları asla onun katılımı olmadan yapılmamalı. Çolak'ın bir bildiği var elbet, sağduyu ve zekâyla örülmüş bir yazı üretmek yerine, neden nefret ve hoşgörüsüzlükle paketlenmiş bilincini mağduriyet psikolojisinin ışıltılı ambalajıyla klonluyor, bu aralar pek popüler bir tutum bu, biliyorsunuz. Bu psikolojiyi yüksek sesle kodladıkça, hisse senetlerinin alıcısı da çoğalır sanıyor. Ama aldanyor. Biliyorsunuz, eski Sparta'da da durum böyleydi bir zaman; en çok kim bağırırsa onun sözü geçerdi, ama bereket versin artık eski Sparta'da yaşamıyoruz! Sorun, düş gücünün sinir bataklığına saplanıp kalması mı? Öyle görünüyor. Bu çığırtkan üslup, korkudan başka eklemek vermemiştir kimseye hiçbir zaman, şimdi de vermiyor.

"*Bilge Ay şiir ve roman yazıyor. İki kitabını da ulaştırdı bana. Bu tutumu nedeniyle Hüseyin Köse gibi düşünmediğini sanıyorum.*" diye yazıyor Veysel Çolak (Biliyorsunuz, Veysel Çolak iki yıldır Bilge Ay'ı yıllığına alıyor, belli ki ona da iskontosal bir yatırım yapma peşinde!). İlk olarak, Bilge Ay'ı tanıdığım kadarıyla özel bir gönderi yapmamıştır diye

düşünüyorum Veysel Çolak'a, olsa olsa protokoller bir tutumdur bu, ya da tümüyle yayıncının işgüzarlığı, arada kendisine de gönderilmiştir besbelli. Yani Veysel Çolak'ın yazısının satır aralarında hissedilen bu şişme duygusu o kadar yersiz ve rahatsız edici ki, sanki cümle şairlerin birer atölye işçisi ve kendisinin de peştamal bağlanmış ustabaşı olduğu bir tablo resmediliyor. Bu ne benmerkezci duyarlıktır böyle, sayın seyirciler, bu ne tek kişilik gösteri! Sanki yerden biten tüm genç şairlerin ve özel olarak da Bilge Ay'ın, Veysel Çolak'ın rahle-i tedrisatına gereksinmesi varmış gibi. Dedim ya, farklı enlem-boylamlarda yaşamaktayız Veysel Çolak'la. Ama her halükârda ortada işin bir de bu düşünsel yatırım yapmaca, köşe kapmaca kısmı var, mini bir değişimi gerektiriyor bu da. O nedenle, eğer izin verirsiniz, bu karşılıklı duygusal, düşünsel ve iskontosal yatırım yapma "sağlamcı" güdüsünü biraz açalım istiyorum. Neden mi? Çünkü bu tür sağlamcı, yatırımcı, müteşebbis ağızlarını hiç anlamamışım oldum olası, bu birbirinin elinden yemlenme zihniyetine neden bel bağlanır, nüfuz edememişimdir... En ilkin, mevzuun nazikliği tüm çıplaklığıyla ortada: "Sen benim kütüğümü yuvarla, ben de seninkini"... Bana sorarsanız, evamir-i aşere'si de budur "etkinlikçi" şairin. Ötesi, her türlü beklentinin tavsamış boşluklarını pazarlama / marketing azmanlığının maharetleriyle doldurmaktır! Şiir atölyelerinde çiçek açmış hanfendiler, simgesel düzenin artığı küçük beyfendiler, şeyhleri adına ortalıkta fink atmamak için etkinlikçi şair de rahat yüzü görmeyecektir. Değil mi ki, her taşın birine ağırsı var, göbek bağıyla bağlı? Bir de şu var elbet; tekil duruşların mermersi yurdunda uyuyan şairler, balçığa asla anlatamazlar gördükleri düşü... Kimileri öğüt toplar, bilirsiniz, icazet almayı sever. Ne talihsizce bir şeydir oysa, böylelerinin bir şairi kendilerine eşik taşı yapmanın verdiği bir anlık esinleyici hisse kapılması... Size de ürkütücü gelmiyor mu Allah aşkına, her türlü beklentinin bu salık çoğaltıcı yanlığı? Ama anlıyorum az çok, çünkü doğuştan sığılğa eğilimli bazı dimağlar, bazı şeyleri ancak anladıkları kadar anlarlar! Ama nereden bilecek, aradaki bu nazik ayrımı, ta başından beri "şiir anlayışı"ni etkinlikçi bir paradigma üzerine kurmuş, tercihini şiirini derinleştirmek yerine, tabanından genişletmekten yana kullanmış olan Veysel Çolak gibiler! Onlar kendi derunlarında daha da derinleşmek yerine, dışarılarda yeni "benlik uzantıları" ararlar. Sonra da kendi gözlerinin menzili dışında olup bitenleri hasım köyün cümbüşlü gösterisi sayarlar. Ne aymazlık! Ne silopsistik bir yaratıcılık! Ne budalalık! Ama nereden bilecek tüm bunları, küçük burjuva bile olamamış, sadece küçük burjuvalığın özentilerine sahip olanlar! Nitekim kurduğunuz şiir atölyemeciliği de bunun kanıtı değil mi? Bu tür magazinsel atraksiyonlarla asıl siz pekiştirmeye çalışmaktasınız şiirdeki küçük burjuva özentili konumunuzu...

Diyer ki Veysel Çolak; "*Ruhu, kafası, duygusu karanlık biri Hüseyin Köse*". Açalım şu "karanlık" meselesini biraz da, mevzuu, neon ışıklı salonlarda mısra-i berceste parlatmaya alışık olanların idrak edebileceği kadar alçak irtifalı bir istikamet açısı kazansın. Tüm şehir kendini sana kapatmışken, kar ayazı gibi karanlık, yıkık dökük gecelerde hep öteki kasabaların çocuğu olmak, ya da zamansız savruluşların yıldırıcı, yıpratıcı estetiğine kapılanmak boyuna, ya da sargısız yaralar gibi üzerine üflenerek yenilen bir dilim ekmek rüyası her sabah çocukluğun, tüyleri dimdik... Bu varoluşsal sancıları nereden bilecek, Veysel Çolak! O bir "küçük burjuva duyarlılığı" edebiyatdır tutturmuş gidiyor. Bununla, bin bir zorlukla ve bileğimin hakkıyla, onca yılın sonunda ancak girebildiğim akademi alanını ve yaptığım akademik kariyerimi kastediyor besbelli (Hem bilirsiniz, kafası çalışan adamların yeri burası, herkese açık bir kapısı yok!). Eh, ayıplanacak ne var ki bunda? Siz de şiir gibi ontolojik bir alana "atölye kumpanyası" stüsü vererekten çilli gamzeli yavrucuklar arasında bir nevi şiir kariyeri yapmış olmuyor musunuz şimdilerde? Daha "karanlık"

bir iş değil mi bu, benim yaptığımdan? Ha, buraya kadar olan sürecin öncesi hakikaten "karanlık", onu sorarsanız. Sözelimi köklerin havada bir hayat sürüyorsa -ki, ben şairi en çok da bu özelliğinden dolayı, onu bir yerlere ait kılan tutamaklardan vazgeçmeyi göze almayı başarmış bir kişi olmaklığıyla tanımlarım-, yıldırım sapaklarında yolcusundur her zaman. Yani bir atölye çırağı ya da belli bir yazınsal nüvenin müridi değilsen, oturması kalkması usule uygun bir adam bile sayılmazsın. İrili ufaklı kedi köpek evleriyle çevrelenmiştir etrafın. Etrafın, senin kimsesizliğindir aslında. İzmir'de at yarışı bültenleri dağıtarak hayatta kalmaya çalıştığım günleri anımsıyorum. Çankaya'da karın tokluğuna kapıldığım Hamit'in ikinci el eski püskü kitapçı dükkânında kendini tüm dünyaya kapatmış "küs" günlerini. Tabanlarım kızgın asfalta yapışmış, sersem sepelek gezindiğim bali kokulu sokakları. Tüm bunların neresine sıkıştırmış olabilirim burjuva duyarlılığıma acaba? Tüm bu güvenliksiz yaşama karşın, bir dönem sabahçı kahvelerinin basık, dumanlı göğünden seyretmiş olsak da suretleri, yazdığımız ve halen yazmaya devam ettiğimiz şiirler, "toz şeker gibi" yitip gitmediğimizin kanıtıdır diye düşünüyorum, kanıtı ne kelime, zenginliktir! Oysa, bilirsiniz, şair yitmeye eğilimlidir, ama genel konuşursak, insan yitmese de yitip gider, bir çağırımı yoksa eğer, bu da bir vakıadır ya, yine upuzun açıklamalar gerektirir, girmeyeyim şimdi. O yüzden, âli şiir Sadı'nın "*İyi de, siz neredeydiniz onca zamandır? O küçük burjuva konumunuzu pekiştirmenin peşinde koşacağımıza, şiirden yana yapılıysaydınız*" diye sorduğu soruyu da kıyısından köşesinden biraz seyreltilmiş bir yanıtla geçiştirebilmek ne mümkün! Böylesi bir zihniyete, şairin yazdığı zamanların dışında da "şair" olarak var olmaya devam ettiğini nasıl anlatmalı? Konuyu fazlaca uzatmayacağım. Çolak'ın "neredeydiniz?" serzenişini İlhan Berk'in bir dizesiyle yanıtlayarak noktalayacağım: "*Dün dağlarda dolaştım, evde yoktum.*"

Bukowski, Lautréamont, Ece Ayhan referanslarını bile kavrayamamış görünüyör Veysel Çolak. Önce de belirttim, farklı enlem boylamlardayız kendisiyle. O, arkaik bir terminolojinin kavramlarıyla düşünmeye devam ediyor hâlâ, etsin. Bu isimleri zikrederken, apayrı bir etik ve poetik duyarlılığı/duruşu kastetmişim oysa. Ne demek istiyordum? Artık tam olarak kimi kimde arayacağımızı bilemediğimiz günümüz tüketim kültüründe, şairin kendisi de, yazdıkları kendi benzerlerinden başkasına ulaşmayan, kitleleri büyüleme gücünü yitirmiş, hatta çoğun kendi benzerleri tarafından bile iplenmeyen kişidir! demeye getirmişim lafı - şairin sadece şiir için kalem oynatan kişi değil de, şiirini yaşamındaki duruşuyla da doğrulaması gereken biri olması gerektiği düşüncesinden hareketle... Hal böyle olunca, şiir adına girişilmiş kimi eylemler ve davranışlar, kâğıt üzerinde beyaz sayfalar arasında sıkışıp kalmış dizelerden daha etkileyicidir, diye düşünüyorum. Bugün kişiliğinde kuramsal bir yön barındıran kaç şair var şunun şurasında, Allah aşkına? Etrafını etkileyen, büyüleyen, büyü de yok artık, deha da yok çılgınlık da, risklere girmeye de sapmaya da asla yer yok, o zaman işin rengi değişir. Rasyonel ve mantıksal yaşamın, yer yer ruhu öldüren bir memur yaşamının akıllı uslu dekorunda yazılsın o zaman şiir. Şair de akıllı uslu, bazı şiir cemaatlerine biat etmiş, söz dinleyen, edebiyatın kudret simsarlarıyla dalaşmayan, böylelikle şiirsel "kariyerine" halel getirmeyen, saygın bir müessesenin iyi "müşterisi" olmaya devam etsin... Üzgünüm ama benim gözlemlediğim şair tipi bu değil, kendi akranlarım arasında...

Hüseyin Peker'le daha önce, Veysel Çolak'ın kuyusunu kazmak için sözümona paslaşma konusu var bir de... Tanrım, ne kötü kurulmuş bir denklem! Peker'i sever ve sayarım, geçmişte uzun bir dostluğumuz oldu kendisiyle; ama ne o benden, ne de ben ondan icazet alıp vermemişizdir hiçbir konuda, zaten ona da kendime de yakıştırmam böyle bir şeyi.

AKATALPA'DA YAYIMLANAN İKİ YAZI* ÜZERİNE ZORUNLU BİR NOT

Bilge AY

Akatalpa dergisinde, Hüseyin Köse'nin yazdıklarını gülümseyerek okudum, duygulandım sonra. İzmir'e, o yoksul, hüznünlü günlere bir kere daha götürdü. Hüseyin, Sevgi Yolunda kitapçılık yapardı o sıra. Sevgi yolunda Hilton girişinden ilk stanttı. Orada buluşurduk. Ben, uzatmalı hukuk fakültesi öğrencisi. Kafamızda parasını bulmaya çalıştığımız dergi düşüncesi. 'Sokak Şarkıları'. Hüseyin'de para varsa (o da öğrenciydi ama çeviri ve kitapçılık gibi işler de yaptığı için) bir iki biranın içildiği, bir şeylerin yenildiği günler. Hüseyin -o günü ve geceyi-, iki genç şairin gözünden görünen bir manzara eşliğinde anlatmış, kırıcı olabilecek ayrıntıları metnin içinde eritmiş. O stantta başlamış bir günün sonunda yaşanmıştı her şey. Veysel Çolak -şimdi ayrıntısını hatırlamadığım- *Dize* dergisinde ve bir yerde daha sanırım, çıkmamış dergiye ve bize taşlar atıyordu. Konuşmak istemiştik. Gerisini Hüseyin anlatmış zaten. Hüseyin'in yazısının bence asıl konusu da olmayan, metin içinde bir ayrıntı olarak anlatılan, benim de dâhil olduğum geceye ilişkin, Hüseyin'in söylediği her şey doğrudur. Bunca yılın deneyimine sahip Veysel Çolak'ın, Hüseyin Köse'nin anlattığı konunun ruhunu kavrayamamış olmasına şaşmalı mı? Yoksa bir art niyet mi aramalı?

Veysel Çolak, o gece evinde kaldığımızı söylüyor. Üzerinden bu kadar yıl geçtikten sonra yanlış hatırlaması belki normaldir. Normal olmayansa, İzmirli kimi şair dostlarla birlikte, Hüseyin Peker aracılığıyla kendisine kitap göndermemi, 'arınmışlık' olarak nitelemesi. Sayın Veysel Çolak, hangi kir ve nasıl bir arınmışlık bu? Aynı şehirde (o tarihte) yaşamak dışında nasıl bir ortaklığımız ve tanışmışlığımız vardı sizinle? Veysel Çolak'ın cevap yazısı yer yer bir edebiyat dergisine giremeyecek kadar maksadını aşmış ve Hüseyin Köse'nin söyledikleriyle de ilgili değil zaten. Veysel Çolak'ın -kimle kavga ediyorsa artık- kavgasına dâhil olmak niyetinde değilim, Hüseyin Köse'nin de böyle bir niyeti olduğunu sanmam, eğer kendisini tanıyorsam. Çok uzatmadan bitireyim. Veysel Çolak'ın genelleyerek kullandığı dil ve kendisinden başka herkesi ve her şeyi ayrıntı gören, kırıcı üslubuna üzülüm. Burada buna yanıt vermeyeceğim. Benim, bilgim dışında dâhil olduğum bu tartışmada, Hüseyin Köse'nin o geceye dair anlattığı her şey doğrudur, o kadar. Gece sonunda, Veysel Çolak'ın evinde kalmadık. Bornova'da bir parkta sabahlamış ve şarap içip kadınlardan ve şiirden konuşmuştuk Hüseyin Köse'yle...

30.10.2009

* Yazılar:

1. *Hüseyin Köse, 'Birtekdizesizdize' Dergisi Üzerine (Uygunuz Bir Hatıranın Bıraktığı Olanca Tortunun Hıncı ve Öfkesiyle)*, Akatalpa, Ekim 2009, Sayı 118
2. *Veysel Çolak, Polemiği Sevmek, Keşanlı Ali ve Sipsi Selim Hikâyesi*, Akatalpa, Kasım 2009, Sayı 119

Elbette Peker'i savunacak değilim burada, gerekirse herkes çıkıp kendini savunabilir pekâlâ, Peker de... Kaldı ki, Peker'in kendine özgü bir şiiri ve o şiiri doğrulayan bir duruşu var hayatında, üstelik "yaşarken şair", ancak saygı duyulur buna. Yine benzer bir *anamnese* takıntıyla müşerref olmaktadır burada da. İnsan kafasında pek çok şey kurabilir, doğaldır →↑

Suat Kemal ANGI

BİR YAZGIYI PAYLAŞMAK

bana bir türlü başlayamadın
bir nöbet tuttuğuna inanmak isterim
inan bunu her şeyden çok isterim

oysa ben seni üç kez yedim
gözü önünde dünyanın
üç kez bitirdim
sabaha karşı içimde iki güneş
annemin yazgısını belledim

adil olmak gerekirse
bu bir sitem
bahçende susan kar kadar hafif
duymaya yetişemeyeceğin

Gökhan ARSLAN

YIKANMIŞ MADEN TANELERİ

gözlerimin terinde gördüm önce, beyazlığında
ıssızdın, uzun kıvrıkcık saçlı kahverengi bir sokaktın
taşlarında kanlı bir söylence
rüzgârda savrulan bir pelerin
tellerde bırakılan bir gömlek gibi
kırçıl bir günü topluyorsun kucağında
belki de her şeyini yitirmiş bir masal anlatıcısı
böyle anlıyorsun yazılmayanı, renginden

oysa sen de istemeden öğrendin bunu
senin bir su kaynağını besleyen düşlerin de
yazılı olan yangına gider ne de olsa, yazgısı olan da

göğsünde, kendinden utanan hırçın bir ebruli
nasıl anlatılır şimdi bu yaz aşınması
buluşma yerleri bir mektup kalınlığında dururken
suratını kapatmış mevsimlerin arasında
ve zaman da yetmez bazen
kırık şiirlerin yarasını onarmaya

unutma, konuşan ten; okuldan atılmış bir ders kitabıdır
ve en kuytusunda saklar baudelaire çiçeğini

anneliği karaladığın çizgisiz defterde sakla beni
biliyorsun, şiir kızkardeşidir kendinin

bu; ama kurduğu şeye inanması, dahası buna başkalarını da inandırmaya çalışması ne kötü!

Son söz: Galeano bir kitabında, "rüzgâr da yaşlıdır ama esmeye devam ediyor" der. Bu onun iktidarındandır, kuşatıcılığının şanındandır. İktidarsızsa yakıp yıkar ortalığı, genç de olsa yaşlı da, fark etmez... Demem o ki, iktidar arayan, üst perdeden haykırılmış sözlerin de kurulu sisteme hizmet eden bir tarafı var: kof ve içi boş nakaratları kimi caydırıcı tarzlara dönüştürmek... Veysel Çolak'ın yaklaşık bir buçuk sayfa tutan *düzyazısında* da, Allah için, düz bir nefret diyalektiğinin ürünü olmayan ve daha önce aşına olunmadık hiçbir şey yok...

YOKLUĞA

“Senin kalbini/ benim kalbimi/ hayvanlarını dikiyorlar
bir kadınla bir adam”
Juan Gelman

I

Aynı odanın
Aynı karanlığın
Alıştığım sesine uyaniyorum

Rüzgârın savurduğu bir nesnenin
Yadırganan yerindeyim

Uzakları kim bilebilir
Paris’in bir kahvesinden
İstanbul’un bir balıkçı meyhanesinden
Binlerce ışığın kızıl ateşte yansımından başka

Uzakların yadırganan uzağında
Aşkın rengi bu denli bulaşmışken ellerime

Yakınları kim bilebilir
Anımsanan ayın şavkı bir sabahtan
Çatallanmış suları birleştiren fotoğraftan
“Başka yere gidiyoruz kalbim” demekten

Yakınların yadırganan yakınından
Aşkın rengi bu denli alışmışken ellerime

II

Yokluğa
Her saatim şiir düşünmek olur
Ben ki nice çölün dilini çözdüm
Sevişerek nadide uçsuz bucaksız serabıyla

Mutlulukla ilgili bana söylediklerini anımsadım
Senin gülüşünü taşıyan sokakları yürüdüm
Bir martı Beşiktaş’tan süzüldü anımsadım ve
Mutluluğun için kalbin olmaya hazırlandım

III

-İlk defa temmuzu gören bir çocuk gibi/ bunalıyorum
bilgisayardaki fotoğraflar, raflardaki kitap coğrafyasına
[bakıyorum,
kahve kokusu arasında gazetelerde dolaşan şiddete, tanrının
[beş vakit
büyük olduğuna, özgürlük ve demokrasi adına yapılan
[faşizme, haberler
tekrarlanır/ bunalıyorum, “aşkın adı geçmez” bekliyorum
[geçmez
bakıyorum satrancın başındaki iki ihtiyar balıkçıya
birden herkesin “Yusuf” gibi bir gün bir kuyuda
yalnız kalabileceğini varsayıyorum
aşkın geçmeyen adını tekrarlıyorum/ bunalıyorum
herkesi soruyorum
temmuzda, uzak bir şehirde,
bir kıyıda temmuzda
gitgide dilimi kurutuyor pipo-
./...

HİLALE BAKAN KEDİLER

Uğultulu bir gecenin saçlarında uzanıyor hilal
anlatıyoruz birbirimize en renkli masalı susarak
*dökül cümle boşluğa, bir virgül koy aramıza
bulutlara bakarken bulalım kendimizi,*
şu kırık dal sesine
boynundan öptüm seni yıldırımlar aydınlatmadan
yorgun zamanın kapısına bıraktık meşaleyi
*beyaz bir sayfanın indi kalktı göğsü
ben orada, suskun kasabalara uzak bir komşu*
bir gülün tozunu alırken yapraklarından
bir gülün uykusunu
rengin bana damladı, kokun dağıldı içime
ansızın beyaz bir kısrak geçti aramızdan
suları yararak,
suları yararak döndü aşk
küpürerek karıştı gövdeme;
kurutulup saklanmış bir hayat dururken
ömür denen
büyü kitabının yaldızlı sayfalarında.

*Gördün işte, gözleri öyle iri büyük bir yalnızlık bu
sende olan benden taşıyor hızla.*

Yağmurları dinledim bir sokağın karnında
saklandım, ah ki saklandım
üstüme yürüyen dilsiz karanlıktan
efsunlu bakışlar, kaynayan kazan, ağını ören örümcek
durdu ve bana baktı
durdu ve ses verdi içimdeki kuyuya
*ne zaman diz boyu çayırın ıslığını dinlesem
otlakların uzaktan dans eden görüntüsünü*
esip geçen rüzgârı,
haylaz rüzgârın yaralarını öpsem
anladım ki öpmekle geçmiyor hiçbir şey
yaprakların her hışırtısı bir başka çağrı.

*Fırtınanın gözüne doğru bir yolculuk bizimkisi
insana doymayan toprak ve aşk için, yalnızlığa doğru.*

Öyle büyük sarılmışız birbirimize, öyle iç içe geçtik
yıldırım çakımı ve gök gürültüsüyle.

IV

Bir sanrı yaşadıklarım
Çocuklarda kadınlarda adamlarda
Sürekli yer değiştiren gölgelerde
Uzayıp giden temmuzda
Sürekli hüznü sorduğumda
bir sanrı

Zaman saate bakmaksızın
Beton yığınları ardında batan bu güneş
Yokluğun kuşatmasını

Tüketecek
Tüketecek

Memed Arif B.

KARACAN*

Hâlâ kendiliğinden yetişir
Gölgesi koyu, sisli yeşil
yaprak esintisi
siler kızgın ovanın
yalımını.

Anlatırlar:
Büyükbabam buyruğunu.
“*Sınır belli olsun*
Beyler’le aramıza” demiş
ve de kesilmemiş dal incesi
Karacan.

Gün gibi aklımda
çapa ve pamuk süreci.
Dallarına kurulan ip salıncak;
eğlencelik!
Taklacı güvercinler gibi
çocuklar dalgasında.
Gök mavisi zümrüt
yeşili kahkahalara
batıp çıkıyorlar.
Güçlü dalları çekip alıyor
çocuk yüreğimizden düşme
korkusunu.

Yıllar sonra gittiğimde
tarlamız sınırında
sanki; bana bakıyordu karşımdaki
Karacan.

Yaklaşıp okşadım gövdesini
bu eski dostumun.
Dikkatli bakınca:
Onun da benim gibi,
kocadığını gördüm.
Ona, eski günleri
neşeyle dallarında nasıl
sallandığımızı anımsattım.
Anlıyordu.
Rüzgârla ses verdi sanki;
hıştırtısıyla yaprakları.

Yaz sıcaklığına denk geldi konukluğum
sunusu:
çay, kahve değil;
panzehir esintisi.

Çektim içime.

* Çınar ve Pelit melezi, ovaya özgü bir ağaç.

Özer AYKUT

TEKSİR EDİLMİŞ KOPYA

Yavaş yavaş, yavaşlığın masumiyetiyle çok
Sevdiklerinden geçen harflerin adlarına varan çoğulluklarını
[ezbere bilecek kadar

Sevdim seni
Sekmeler çobanın topladığı uykularla yan yana getirmişken
[günü
Uzaklıklar araya koyduklarını onarsın diye kendimle taşındı
[buraya

Burası koca bir denizin koyunları yıkadığı kayalığın dibi
Tek dostum kovuğa çöplerini bırakan kurbağa
Ben onun kaçarken gördükleriyle
Şimdiki sahiplerinin *akl ü hikmet*’ine güvenemem
O da bilir bunu, bildiğinden daha çok kaçır ruhuna
Kimse’nin hayalini doyuran *Caero* bu şiirin koyunu
Onun karşıladığı ikiz benim şiirim gibi birden
Çık karşıma.

Kenan YÜCEL

KAPI

Aralık. Belli belirsiz bir göz kırmızı
seğiriyor bulutlarda. Gitmekle kalmak
arasında bir yerde. Donakalmış çocukluk.
Büyük bir hızla geldi, büyük bir hızla gidecek.
Kıpırtısız duruyor banliyö treni. İstasyonda
güvercinleri yemleyen el, dökülen susamlar havada.
Susuyor şehir. Sus. Kuduz köpekler gibi havlayan
otomobiller susuyor. Sussunlar! Kirpiğin ucundaki
damla direnmekte yerçekimine. Yarım kalmış
mimikleriyle adamlar, kadınlar, çocuklar. Kapı.
Hâlâ aralık. Bir adam. Bir adım. Ötesi gurbet.

Koşarmış atlar, ah be yaz! Bir fotoğrafta.

Tolga ÖZEN

BİRŞİİROKURKEN

akıyor yatağında bir sakın dere.

denizi bilmiş mi acaba,
sokuluyor omzuma bir yabancı
sesinde uzağın gizemli yosunları

denizi bilir misin, diyorum, yoklayarak yatağımı

gülüyor, çok eski rüzgârları adaların
üzüntüyü tanıyorlar oysa.
sesimde hiç tattın mı suyun tuzunu

akıyor yatağında bir sakın dere.

ne olur iç sesimi,
- yabancı gözlerimin içinde –
akıyor elmacık kemiklerimden genzime

POETİKA / POLEMİKA

Cihan OĞUZ

Güliver Şiir Dünyasında!

. Şairi şair yapan *sadece* kişiliği midir? Veyahut soruyu tersinden sorayım: Tek başına kişilik, bireysellik, kudret... artık bu sıfatın yanına yöresine yakışık alabilecek neyi eklerseniz; tüm bunlar o muhteşem sürecin *vazgeçilmez* imzası mıdır?

Yoksa şair, yazdığı oranda kendisi, kendisi olduğu noktada da şiirin *Güliveri midir?* Dışarıdan bakıldığında -eyvah!- o görüntünün içinde devleşen benzersiz bir *yaratık* mıdır?

Bazı şairlere göre bu sorunun yanıtı -tabii içlerinden söylemek kaydıyla- tartışmasız şekilde *evet* olacaktır. Şair-i azam, ki kendisinden başkasına -sümme haşa!- o sıfat yakışmaz, elbette *cüceler* ülkesinde tek başına bir devdir!

Ne acıdır ki, her şair kendini Güliver sanır. Cüce diye baktığı küçümenlerin tümü de aslında başta şairimizi esir almaya yeltenmiş, ancak sonradan *biat* etmek zorunda kalmış rakip şairlerdir.

Hiç kızmayın. *Rakip* sözüne o kadar ifrit olduysanız, niçin ödüllere, yarışmalara dört nala koşuyorsunuz? Kendi kendinizi geçmek için mi? Pöh!

En mütevazı şair, o cüceleri şair olarak değil de -çünkü öteki Güliverler muhtemelen başka adalarda açmıştır gözünü- *okur* olarak görür. Öyle ya, şairin büyüklüğü karşısında okurun cürmü ne kadar yer tutabilir?

Şairlerden birer Güliver olduklarını itiraf etmelerini hiç beklemeyin. Çok sarhoş anlarına gelmezse, işkenceyle bile o gerçeği söyleyemezsiniz. Ancak ve ancak yazdıklarının satır/dize aralarında o yanılısamın parmak izlerine rastlayabilirsiniz.

Bunları niçin mi söylüyorum? Başta İsmet Özel olmak üzere neredeyse tüm şairlerin narsist terminolojiyi artık sadece yazının/şiirin bünyesine şırınga etmekle kalmayıp, bir *yaşama biçimi* haline getirdiklerini ayan beyan ortaya döktükleri için!

İstisna

. Üç yıldır TÜYAP İstanbul Kitap Fuarı'na sadece açılış günü gidebiliyorum -izin gününe rastladığı için! Yine öyle oldu. Yağmurlu bir cumartesi sabahı -affedersiniz- Allah'ın siktir ettiği yere doğru -Beylikdüzü- yola koyuldum. Kimsenin hakkını yemeyelim; gidiş çok rahattı. Metrobüs sayesinde bir saatten önce ulaştım fuara. Ama dönüş cehennem gibiydi. Beylikdüzü'nden Avcılar'a 55 dakikada varabildim trafik yüzünden. Otobüs, dolan babam dolan, Avcılar'ı zor buldu. Saat 14.00'te fuardan ayrılmama karşın eve ulaştığımda saat 17.00'ydü. Biraz gayret etsem, Ankara'daki fuara yetişebilirdim!

Fuarda -her yıl olduğu gibi- şair Ahmet Telli ile buluştuk. Ahmet ağabeyle bolca sohbet ettik, fotoğraf çekildik. Çay içtik, hatta bir ara yağmura-soğuğa aldırmadan kapının önüne çıkıp ikişer sigara tüttürdük. Fuarda bu yıl Ahmet ağabey için de bir söyleşi düzenlendi: "*Yangın Yılları'ndan Nidâ'ya 30 yıl*" adıyla. "Yangın Yılları" Ahmet Telli'nin 1979'da çıkan ilk kitabı. Peki ya "Nidâ"? O da son kitabının adı. Sözde fuara yetişecekti. Ama yayımlanmadı. Neden mi? Telli, yapıta adını veren "Nidâ" şiirinin kurgusunu beğenmeyip son anda kitabın basımını durdurduğu için.

Güliverler ülkesinin eşsiz cücelerine ithaf olunur!

Dergiler

. *Heves* dergisinin Ekim 2009 sayısında Akif Kurtuluş'tan sürpriz bir şiir var: "Zor Oyunu Bozar". Tipik bir Akif Kurtuluş şiiri. Yine benzer alegoriler ve kurguyla, güncele saplanan tarih mızrağının sapından tutuyor:

"kırım, sadece ihalelerde serbest
oranda tokalaşsak imzalar hazır
soykırımın benle yan yana gelmesi
yasak ve tehlikeli
güzellik uzmanları, bütün benleri yakıyor".

Aslı Serin'in Mehmet Öztekin'e ithaf ettiği "Arkasız" şiiri de güçlü bir ses ve ilginç metaforlar barındırıyor. Hele hele "*sonra kim derse ki halka halk geliyor aklıma / ağzıma kadar doldum. Halkalara ve halka güvenmiyorum / Deniz Gezmiş'in aşk şairi olduğunu bu halktan öğrendim*" dizeleri çok manidar. Acaba diyorum, şiirimizde halk-halka ikileminin/ses benzeşiminin mucidi Can Yücel'in "İtiraza İtirazım Var" şiirindeki "*Ama halka / halka halka halkalanan halka / dünden ve yarından her zaman razıyım*" dizelerine ironik bir gönderme mi var? Malum, Deniz Gezmiş için "*Aşk olsun çocuk sana aşk olsun*" diyen de Can Yücel'di.

Sözcükler dergisinin Kasım-Aralık 2009 sayısında Gökhan Cengizhan'ın "Kesik Dil" şiiri öne çıkıyor:

"Senle ben iki kalebent, surların çıktığı
Yendin ey hükümlerlik; korunaksız aşkı
Kaç çocuğun gövdesini çekerek
Sancak niyetine muhkem evlere"

Sahi, Gökhan Cengizhan'ın şiir eleştirileri ne zaman kitaplaşacak?

Özgür Edebiyat'ın Kasım-Aralık 2009 sayısında Salih Bolat'ın "Kristal" şiiri hoş: "*ışığından yaptın beni / yaz çalılıklarındaki / güneş gibi // senin çılgınlığını atıyorum*".

Hece'nin Ekim 2009 sayısında Hayriye Ünal'ın "Herkes İçin Metinlerarası" şiiri özgün ve cesur dizeler barındırıyor: "İslaklık ne mübarektir ıslanarak harlanmak ateşli bir kadında".

Kirpi Şiir'in üçüncü sayısı yine güzel dizelerle dopdolu. Zeynep Köylü, "Ağ" adlı şiirinde, "*Uzak bir yağmurla çizildi ruhum / Pencerelem gömüldüğünde / Toprak / Uykusuz yüzümlü / Kilitledi içime / Hiçbir denize / Yetişemeyen ağıt / Gözlerin bakmadığı herşeyi koydu / Camın kamaşan sınırlarına*" diyor.

Ahmet Bozkurt'un "Putperestlik Kitabesi"nde ise "*bilirim nedendir kadınların bende öldüğünü*" dizesi saklı. (Sanki son kelimedeki -nü fazla gibi)

Gonca Özmen'in "Melez" şiiri ise hayli vurucu:

"Dante okudum bir askeri öptüm beyaz
Bütün kasaba uykuda gibi bir zaman
Attığın taşın yankısıydım geri döndüm
Dünya bazen, bazen dünya sadece bir kan

Oturdum sonra susacak bir ağız buldum
Karışmıştı kimsesiz ve beyaz
Kitabım, kutsalım, melez çocuğum
Ben sendendir kötü koktum

Dante okudum bir devleti vurdu siyah"

Gonca Özmen'e şiirsel/anlamsal bir destek de, yine bir kadın şairden, *Şiiri Özlüyorum* dergisinin Ekim-Kasım 2009 sayısında yer alan "Kuyu" şiiriyle Eren Aysan'dan geliyor: "*yalnızca altı harfli sözcüktür devlet / ezer geçer önüne çıkıncı derinden heybetiyle*".

Kurşun Kalem dergisinin Kasım-Aralık 2009 sayısında Çiğdem Sezer'in "Kayıp Kuşların Saati" şiiri dikkat çekiyor:

ERİK BULAŞTIRDIM SANA

Uzak bir gece üşür dudağındaki uçukta
Elinin tozlarını ayır benim için

Yaz yağmuru bir ömürde karşılanır

Rüyalarına sarılıp yatan bir kızdım o zaman
Bir tutam çiy düşerdi yatağına

Koyu yürüdün, bulut izlerini elledin

Güvercinin kursağındaki taştır senin kırların
Yaz baharı hafif bir dere getirir

Deniz için halı desenli haritalar çiz

Çukur açar yüreğin göğsünün kiliminde
Hayal evinde dudaklarını silerdin

Gökyüzü için kavilleşelim bu sabah
Anıları oraya sakladım

Çakıl doldur haydi lacivert bohçana

Bir rüyanın eskirken örtüdüğü kumdur uykuların
Erik bulaştırdım sana, gül titredi

Mendiline sevinç desenleri biriktir

Papatya kanyla yazdım sana o mektupları
Nerde uzun kâküllü kuşların göğü

Güzel kızdın, ışırdın, kudretten aşılıydın

“uzun sürmüş ıssızlığın ardından
geldi kış. yerinden oynamış taşlara bastım
kimbilir nerde düşürdüğüm
bir ağırlık gibiydi aşk. yavaşladım”

Varlık'ın Kasım 2009 sayısında Murathan Mungan'ın
“Red, İma, Sonra” şiirindeki şu dize müthiş: “*Ölülerin bana
yazdığı şiirleri okuyorum bazı geceler. Kimseye söylemeden.
Birbirimizle gördüklerimizi / Görüyorum*”.

Yazık Oldu

. *Virgül* dergisi kapandı. Kitap ve eleştiri dergisiydi. Tam
12 yıl aralıksız çıktı. Kasım-Aralık 2009 tarihli 131. nüshasıyla
-kendi deyimleriyle- “*noktalı virgül*” koydular söze. 12 yıl hiç
fire vermeden takip ettiğimi şimdi fark ettim. Benim de iki
yazım yayımlandı *Virgül*'de. İlki, şair Salih Bolat'ın bir
saptaması üzerine polemik yazısıydı. Dozunu biraz ağır bulmuş
olacaklar ki, hemen akabinde dergide küçük bir uyarı çıktı; “*bir
daha bu tür polemiklere yer vermeyeceğiz*” gibisinden.

APRİL

zararlı ter gecesi: nevroitik et kalıntılarıyla
anormal çözülme muhtemelen bir müddet
geciktirecek yanlış ayrılığın provasını buzlukta
unutulmuş bir adet molotof kokteyli misali. ihanet

kuşku yok ki kan ile oynuyor. tuhaf
egemenliğini paslı bir jilet gibi kendi bedenine
saplayan son yaralı şehzade
'damarlarım mı unut gitsin
yenisini alırım'

çünkü izahı zor devriye halinde
havada salınan ölü güvercinlere
yerçekimini anlatmak
bu yüzden uygunsuz soğumaya bırakılmış. kin
sevgininin kalın dudaklarında onun için
hep tereddütle sarsılması anın
onun için her mevsim susuz
içimden geçen tek kanatlı irmağın cesedi

işte sadece bu yüzden bu gece gözyaşı
kimlik değiştirip kan adını alıyor
işte bunun için toplumsal bir yara
yalnızlığımın karekökü
buna it inceliği de..
yaş problemi de.. ruh erozyonu de
taş fetişizmi de

artık sünnetsiz kabahatlerimin DNA'sı

Kendisini “*kitap ve eleştiri dergisi*” addeden *Virgül*'ün
polemiği eleştiriden muaf saymasına doğrusu içerlemiştim.
Uzun süre dergiye yazmadım. Yıllar sonra Metin Fındıkçı'nın
şiir kitabı üzerine bir yazı kaleme aldım *Virgül*'de.

Kitap dergisi olarak edebiyatımızda cidden belirgin bir
ağırlığı vardı. Ama ne derece “eleştiri dergisi” denilebilir,
bilemiyorum. Bu bir eksiklik midir? Bence evet. Yine de,
Virgül, değerli eleştirmen Orhan Koçak'ın yönetiminde uzun
yıllar edebiyat dünyasına damgasını vurdu. Kendince bir üslubu
vardı, galiba onu bozmak istemedi. Elbette kaliteden,
düzeyinden ödün vermedi. Ama çarpıcı yazılara, dosyalara da
pek uzanamadı. *Virgül* denilince ilk anda aklınıza öyle ahım
şahım bir yazı gelmez belki ama, çok da haksızlık etmeyelim,
toplama bakınca Türk Edebiyatı'nda iz bıraktığı da aşikâr.

Kalbimi Çizen Dizeler

. “*Ölümüne geç kalan, yenik düştü herşeylere*” (Kusey
Tangüler, “S'exodus”, *Şiiri Özlüyorum* dergisi, Ekim-Kasım
2009)

HAYATI ŞİİRLEŞTİREN KİTAPLAR, 15

Ramis DARA

Hayat bir meyhane akşamıysa, işretse, (beğenmeyenler için şeyhle sohbet akşamı da denebilir, sevgiliyle vuslat akşamı da,) “ara sıcak” bu akşam sohbetinin bir çeşnisidir, bütünsel lezzetin olmazsa olmaz öğesi.

Ömrü dil ve sanatla, edebiyatla, özellikle şiirle geçmiş **Cevat Çapan**’ın (1933) beşinci şiir kitabı *Ara Sıcak*, beni tadarken, devamını da bekleyin demek istiyor gibi.

Üç bölüm halinde sunulmuş kitapta 36 şiir bulunurken, ikinci bölümdeki 16 şiir, şairin ilk dört kitabını içeren “Toplu Şiirler (1985-2006)” alt başlıklı *Bana Düşlerini Anlat*’ta da yer almıştı.

Önceki dört kitapta yer alan 123 şiirle birlikte Cevat Çapan’ın beş kitabındaki şiir sayısı 159’a ulaşmış oluyor.

Bir coğrafyalar, dolayısıyla yolculuklar şiiri bu kitap. Anılar ve şu an iç içe. 30 yıl arayla görülen bir tiyatro oyunu, 30 yıl arayla görülen bir yer...

Cevat Çapan’ın ilk iki kitabı *Dön Güvercin Dön* (1985) ve *Doğal Tarih* (1989) üzerine yazdığım (1990) ve *Kırık Amfora* (1999) kitabımda yer alan yazımın başlığı olan “Nostos ve Algos”taki ikili sözcük de nostalji diye bilinen sözcüğü oluşturan köken sözcüklerdi. Buradan hareketle, ayrıntılarda yanılma payını da göz önüne alarak söylersem, Cevat Çapan aynı şiiri sürdürüyor.

Derin hikmetlere dalmadan, doğaya, hayata, insanlara, yaşananlara, anılara bakarak da şiir yazılabileceğinin somut örneğini veriyor.

Künye: Cevat Çapan, *Ara Sıcak*, YKY, İstanbul, Ekim 2009, 68 s. ve *Bana Düşlerini Anlat / Toplu Şiirler (1985-2006)*, YKY, Ocak 2007, 214 s.

*

Kaan Koç’un (1986) biri sunuş, 30’u üç bölüm halinde sunulmuş, 31 şiirden oluşma ilk kitabı *Çok Tanrılı Sular*’ın ikincil ayağı yaşananlarda, birincil ayağıysa toplumsal ve kültürel konularda. İstanbul ve semt şiirleri, ülke şiirleri, zamlar, yakılan şairler, yerleşim yerleri gibi toplumsal sorunlar.

Gençlik kitapları, daha çok yaşananlarla, bireysel sorunlarla ilgilidir bilindiği üzere; belki biraz burada böyle olmadığı için, ama şüphesiz, asıl, şiirlerin genel yapısından hareketle, bu kitaptaki şiirler biraz ısmarlama gibi duruyor sanki.

Dile biraz daha özen göstermesi gerekiyor ayrıca Koç’un:

“*sus, şimdi yazılacak bir şey kalmadı artık*” (s. 16) dizesindeki “şimdi” ve “artık” sözcüklerinden biri fazla. Çünkü “şimdi”nin anlamlarından biri buradaki bağlamıyla “artık”tır zaten.

“Aniden” yerine kullanılan “anice” (s. 37) diye bir sözcük yok Türkçede. “Sırt vermek” (s. 17) diye bir deyim de yok; doğrusu “omuz vermek”. “*bir yere gidelim ki öyle bir yere / öpüşmek bile yasak olmasın*” dizelerindeki “bile”yi anlamak mümkün mü?

Sözcük yanlışları elbette şairin dikkat edeceği konuların başında gelmelidir. Sözcük türetmek, yaratmaksızın şüphesiz bambaşka bir şeydir.

(Bunun yanında kitapta, uzun zamandır belki de ilk kez, şapka işaretli a [â] kullanımıyla ayrı ya da birlikte yazılması gerek ek ve sözcüklerle ilgili hiçbir yanlışla rastlanmamasını titiz bir editörlük çalışması olarak kutluyorum.)

Cihan Oğuz *Akatalpa*’da (Eylül 2009) Koç’un “*ölüm şimdi kaç yaşında*” dizesiyle Refik Durbaş’ın “*ölüm kaç yaşında*” dizesinin ilişkisini yazmıştı ya; kitaptaki “vakur, sade” sıfatları

da bana hemen Anday’ın ünlü şiiri “Anı”yı çağrıştırdı. Yan yana iki sözcüğün çakışmasından daha doğal ne olabilir, denebilir; ama bu sözcüklerden biri yaşanan hayatta fazla kullanılan bir sözcük değilse durum elbette değişir ki “vakur” sözcüğünü İmam-Hatip okumuş 56’lık ben bile kullanmıyorum on yıllardır.

Ve ilginç, hoş dizeler:

“*kabuk tutmasın diye dökülmüş bir suysa deniz dünyaya*” (s. 31), “*bilirim, ayrılık aşkın annesidir, koşarak gider sıkışınca*” (s. 46), “*gözlerim; iki sensizlik çukuru, / ölüsünü bekleyen iki mezar boşluğu*” (s. 50).

Bir internet sözlüğündeki şiir ilgisinin biri, en sevdiği şiir olarak kitabın son şiiri “Üçüncü Perde”yi göstermiş; bu seçime ben de katılıyorum.

Künye: Kaan Koç, *Çok Tanrılı Sular*, Komşu Yayınları – Yasakmeyve, İstanbul, Mayıs 2009, 62 s.

*

İlk kitabı 1992, ikincisi 1996’da yayımlanmasına karşın, edebiyat-şiir dünyasında daha çok 2002’de yayımlanan üçüncü kitabıyla duyulan, 2008’de yayımlanan dördüncü kitabıyla biraz daha öne gelen **Bünyamin K.**’nin (1971) son iki kitabını okudum ve kestirmeden söylersem, adını, bellek defterimdeki merak edeceğim şairler arasına yazdım.

(Şairin şiirlerinde K. diye kullandığı soyadının Küçükkürtül olduğunu internetten ve ressamlığından öğreniyoruz.)

Üç bölüm halinde sunulmuş 36 şiirden oluşma üçüncü kitap *Hiçbir Baloda Yokum*’u çok değilse de, özellikle dördüncü kitap ve adını bir “Çingene türküsü”nden alan *Bak Anne Geliyor Bir Kara Tren*’i sevdim.

Yer yer yarı mecnun, yarı meczup bir benin lirik soruları gibi duran, bazen birbirini de izleyen şiirlerde adeta bir Anadolu sentezi söz konusu. Şairin geldiği yöre Maraş çevresinden kaynaklanan yerel, folklorik, söylencesel birikimin, suluboyaya ilgi duyması ve Bursa’da resim öğrenimi görmesiyle farklı bir birikimi ortaya çıkardığı söylenebilir.

Üçüncü kitaptan bir dize: “*gövdem sınırlı tarlam*” (s. 62).

Dördüncü kitaptan: “*Görsünler öpüşmek var diye yağmurlar yağar*” (s. 34).

Bu kitabın bitiş şiirinden: *Rüzgâr yıktı ay ovdu / Öksürerek ölen beygiri / ovada / karıncalar buldu / Hiç insan yoktu / O sefillerin hiçbiri yoktu / Ağacı ağaca satan / Bulutun eteğini yakan // Hiçbiri...* (s. 62).

Künye: Bünyamin K., *Hiçbir Baloda Yokum*, Şüle Yayınları, İstanbul, Aralık 2002, 70 s. ve *Bak Anne Geliyor Bir Kara Tren*, Kaknüs Yayınları, İstanbul, 2008, 64 s.

*

Nurduran Duman’ın (1974) 48 şiirden oluşma ilk kitabı *Yenilgi Oyunu*’nun üç bölümünün de “Yitik Dize”, “Öf Dize”, “Kör Dize” gibi dizeli birer başlıkla başlaması, dizeye önem veren bir şairle karşı karşıya olduğumuzu akla getiriyor ki bu öngörü büsbütün de boş değil. Duman, dizenin yanı sıra şiirde bütünlüğü önemseyen klasik bakıştan geliyor, sözcük oyunları dahil, 2000’ler sonrasında baş gösteren çok çeşitli deneysel ararımlara hiç yaklaşmıyor.

Bildik ana kaynaktan geliyor, ama kendine özgü bir dünya kurabiliyor mu? Buna da kolaylıkla evet demek pek mümkün değil gibi. Kötü denemeyecek, ama parıltısı da olmayan bir şiir.

Ana tema olarak aşkın günümüzdeki haliyle hesaplaşıldığı söylenebilecek kitaptan “Mürekkebi Kurumayan Yüzyıllık Mektupsun” şiirini örnek şiir olarak öneriyorum.

İki şiirden de bir dize ve bir ikilik: “*kış günü gülebilen güller*” (s. 15), “*usulca vurunca kapıyı karakış / annem koynuna sokardı kanatlarımı*” (s. 66).

Künye: Nurduran Duman, *Yenilgi Oyunu*, Komşu Yayınları – Yasakmeyve, İstanbul, Kasım 2006, 70 s.

**Hakan CEM /
Nesrin KÜLTÜR KIRAZ**

**MEVSİMLER/
TANKALAR**

Antonio Vivaldi'ye

İlkbahar

I
süsen çiçeği
köpeğimin telaşı –
nefes nefese!

ördeğin uçuşuna
dörtnala katıldı at.

II
derenin suyu
azgın taşı sızlığa –
kar eriyince!

korkuluk uyanmış bak
elinde çiçekler.

III
sevinçli eli
kargaların selamı –
ah ki bu sabah

tır, kekik hem şahin
dağa sohbet oldular.

Yaz

I
üç yorgun taştan
tozu üfleyen rüzgâr
kıyıda durdu.

yengecin kıskacında
kayanın sessizliği!

II
cırcırböceğim
içini çekip sustu –
gölgesinde sen!

sesini al dalganın
kulağıma fısılda.

III
gün doğar elbet
çardak gülü hapsinde –
aç dudağından
gecemin yıldızları
dökülsün birer birer...

Sonbahar

I
yağmur yağacak –
titreyerek düştü ah,
daldaki yaprak!

çıplak ağaç üşüdü
yeşilini istedi.

Adil İZCİ

SERÇE

yine öyle oldu: neden
sonra anladım gözlerimin
bunca yakın bunca uzak
bir serçeyi okşadığımı.

“çok özlüyorum...” dedim
“çok özlüyorum...” geldi
kendime mi yankıdı sesim
yoksa onun sesi miydi?

ah ıssızlık bile bazen:

ah ıssızlık bile bazen-

II
toprak uyan, bak
damlanın sesini duy
dedi karınca

yaprağın getirdiği
ağır aksak koşarak.

III
gögüm gerindi
ilk yağmurun sesiyle –
dalında eylül

en hüzünlü şarkısı
ağustos böceğinin.

Kış

I
kardan adam sus,
uyusun börtü böcek
hem toprak ve su

dur durak bilmiyor bak
rüzgârın hüzün sesi.

II
erik dalları
kiraz çiçekleriymiş
mişil savrulan

düşlerini yazıyor
toprağın derininde.

III
üşüme serçe
ormanın sesine uy
yaprağa sokul

de ki umut tükenmez
gün kanadında gizli!

Ahmet ÖZBEK

GÜMÜŞ AYNA

*anne
bana söylemediniz*

sekerek
bir kız çocuğu düşüyor
sırsız aynalar bakışından
rüzgârla titreşerek

salınışı
yıldızlardan bir kuğu,

anne
daha söylemediniz
kuşlar neden düşer

fırtına mevsimlerinde
giz'li uykular dallarından.

umutlar bilmiyorum
yüzüstü düşmüş
kanıyor dizleri aşkın

yağmurlar bilmiyorum
içimde bir tufan
binbir fırtına hâlâ

annem kar tanesi
ağustos kışlarında
--böyle bir mevsim işte--

annem.. bakışı
uykusuz çocuğuna
kar mektubu hâlâ:

ülkem, şiir rengi hasret
ipek giysili
teni gümüş bir ayna

Dilek BAYRAM

ABSÜRD

Ellerim kelepçeli, boynum incili,
Ayaklarım Çince dövmeli
Saçlarım mavi siyah,

gözlerim Van kedisi
Oturuyorum, yer batıyor
Uzaniyorum, sırtım ağrıyor
Geriniyorum,
Bağırarak şarkı söylemeyi
[deniyorum.
Bir kilise düğününde gördüm
[kendimi rüyamda.

Bunların hepsini ya rüyamda
yapı
yaşı/yorum
ya şiirde.
Şiire olta atıyorum
Rüyam çıkıyor şansıma...

“BENİM POLEMİK YAZILARIM” – II

Sina AKYOL

Ne mi demiştim: “*Polemik yazılarını sevmem. ‘Sevenleri de sevmem!’.* Lakin, herkesin hakkıdır, karışmam; isteyen, istediği kadar yazsın o türden yazıları.. bayılanları da vardır elbet, oturup okusunlar, bana ne!” demiştim.

Şu cümleyi de eklemiştım: “*Yukarıdaki satırlardan da anlaşılacağı üzere, bugüne kadar pek girişmedim polemik yazıları yazmaya.*”

Hemen ardından, kendimi tekzip edercesine, şu iki cümleyi eklemek gereği de duymuştım: “*Pek” sözcüğünden de anlaşılacağı üzere, burnumu soktum ama! Nasıl sokmasaydım ki, arada bir de olsa, ‘tepemi attıranlar’ çıkıyordu çünkü.*”

Evet, böyle deyip dört ‘polemik vakası’ndan söz etmişim.

İşte beşincisi: Ama öncelikle bir şiir antolojisinden söz etmem gerekecek. Eserin adı, *2000 Yılında Türk Şiiri Antolojisi*. Hazırlayan, Mehmet Hengirmen. Editörü, Hüseyin Atabaş. (Hemen belirteyim, adı geçen antolojide gereğince yer verilmiş zatıma.)

Şimdi konuya gelelim: *Varlık* dergisinin Şubat 2001 tarihli sayısında yayımlanan bir yazımda şöyle demişim: “*Antolojide en çok Necip Fazıl, Cahit Sıtkı ve Orhan Veli yer alıyor. (15’er şiirle) Bu şairleri 14’er şiirle B.Necatigil, A.İlhan ve C.Külebi izliyor. Derken, 12 şiirle M.C.Anday, 11 şiirle Y. K. Beyatlı ve 10 şiirle B. R. Eyüboğlu... 9’ar şiiri yayımlanan şairler; N. Hikmet, N. Cumalı, G. Akin, F. H. Dağlarca ve H. Atabaş!*

Antolojide 8’er şiirle yer alan şairler ise şunlar: Aşık Veysel, S. Birsal, C. A. Kansu, C. Süreya, S. Karakoç.

Henüz A. Haşim, E. B. Lav, A. H. Çelebi, İ. Berk, A. Damar, A. Arif, M. Eloğlu, T. Uyar, Ö. Ince, H. Yavuz.... gibi isimlere gelmedik madem, 7’şer şiirine yer verilen şairlerin adlarını sayalım: T. Fikret, S. K. Aksal, Ö. Asaf, M. Başaran, E. Ayhan, C. Yücel, E. Cansever, Ü. Tamer, M. Altuok ve Mehmet Hengirmen! (...) Eğer bir antoloji hazırlasaydım, öncelikle ‘Ben bu antolojide yer alır mıyım, almaz mıyım’ konusunu açıklığa kavuştururdum. Bu konudaki soruma verdiğim yanıt ‘evet’ olsaydı, şu iki ‘tavır’dan birisi üstünde karar kılarım: Ya ben beni es geçerdim, ya da en az yer verdiğim şair kadar yer verirdim kendime. (...) Ya da örneğin birinci cildinin kapağında bir adet kelebek illüstrasyonunun yer aldığı bir antolojinin editörü olsaydım, o antolojinin ikinci cildinin kapağında kendi resmin katıyen bulunmazdı; bir değil, iki adet kelebek illüstrasyonu süslerdi kapağı ve kesinlikle daha şık dururdu.

Sanıyorum antoloji hazırlamanın da bir zarafeti olmalı; eğer antoloji -o antolojide pekâlâ yer alabilecek- bir şairin editörlüğü altında hazırlanıyorsa...”

Bu yazıya -görebildiğim kadarıyla- herhangi bir yanıt gelmedi. Aslında geldi: Gerçekten de bir beyefendi olarak bildiğim değerli arkadaşım Atabaş’ı hayli üzdüğüm bilgisi geldi bana, hayli üzülüdüm. Ama yazdıklarım da haksız mıydım, kesinlikle değildim. (Benim yazım tek taraflı bir protesto yazısı olarak kaldığına göre, ‘polemik vakası’ denilebilir mi buna, bilemiyorum.)

Böylece, altıncı ‘polemik’ vakasına vasil olduk: Konumuz, Mehmet H. Doğan’ın olay/lar yaratan antolojisi. *Yüzyılın Türk Şiiri 1900-2000* henüz çıkmıştı. Yapı Kredi Yayınları gazetelerin kitap eklerine ilanlar vermektedir. İlanların başlığı “Türk şiirinin yaşayan en büyük eleştirmeninden...” biçimindeydi.

Gürültüden geçilmiyordu ortalık. Müthiş bir karalama kampanyası uygulanıyordu. Bazı şairler beşer-onar toplanıp protesto ediyorlardı Mehmet H. Doğan’ı ve antolojisini; gazetelerin kültür sayfalarında haber olarak yayımlanıyordu bu protestolar. Duyduğumuz şuydu: Büyük ve saygın bir yayınevi, “Memet Fuat hayattayken böyle bir laf nasıl edilir” diyerek, YKY’nin reklam ajansı ve YKY yönetimi yerine koyduğu Mehmet H. Doğan’ı suçluyor, o güne kadar kitaplarını yayımladığı şairlerin yeni kitaplarını -halihazırdaki protestolara katılmazlarsa- yayımlamayacağını söylüyordu, tabii ki kapalı devre halinde... Genç ve orta yaşlı kimi şairler de “Peki” deyip basıyorlardı imzalarını; buydu duyduğumuz.

İlanların hazırlanış sürecinden ve ilan başlığından tabii ki haberi yoktu Mehmet H. Doğan’ın, nasıl olabilirdi ki?

Bir gün, birlikteydik, sohbet ediyorduk, ya *Cumhuriyet Kitap* ya da *Radikal Kitap*’tı, ilk kez görmüştük ilanı. “Yahu” demişti, “Memet Fuat hayattayken keşke böyle demeselerdi.” Sonrasında ise, üstüne o kadar çok gidildi ki, “O ilanları gördüğümde ben de sizin gibi düşünmüştüm” demek gereğini, artık duymadı. Ama o karalama kampanyasının, içinde müthiş bir keder tortusu olarak kaldığını söyleyebilirim. (Bir gün evime konuk olmuştu. Mangal -konukluğuna rağmen- illa ki kendisi tarafından yakılacaktı. Anlaşılan alamamıştı hırsını; müthiş bir ritimle sürdürüyordu yelleme işini. Bir yandan da şunları söylüyordu:

“Değilim ulan, değilim! Türk şiirinin yaşayan en büyük eleştirmeni değilim! Türk şiirinin yaşayan en büyük mangal yakıcısıyım!” Kahkahayı patlattığımda fark etti, söylediklerini duyduğumu. Ben mutfaktan rakı kadehleriyle dönmüştüm verandaya, o dışarıdaydı, yalnız olduğunu sanıyordu.)

O ‘büyük ve saygın’ yayınevini koparttığı fırtına.. dahası, ‘protestolara katılmazsanız kitaplarınızı nah yayımlarız yaklaşımı’ gerçekten de tepemi attırmıştı. Tam da o günlerdeydi, *Varlık* dergisinden aradılar, “MHD antolojisi ve mevcut eleştiriler” çerçevesinde bir yazı yazıp yazamayacağımı sordular. Memnuniyetle yazdım, memnuniyetle gönderdim. *Varlık*’ın Temmuz 2001 tarihli sayısında yayımlandı yazı. Demek oluyor ki Hasan Bülent Kahraman ve Sabit Kemal Bayıldırın’dan da istenmiş görüşleri; onlar da yazmışlar düşündüklerini. Dahası, o sayıda Enver Ercan bir röportaj da yapmış Mehmet H. Doğan’la.

Ben mi, esas itibarıyla o ‘büyük ve saygın’ yayınevini muhatap almış, o yayınevini başlattığı kampanyayı sergilemeye çalışmıştım yazımda: Mehmet H. Doğan’ın ‘bodyguard’ı ilan edildim. Hatta, “Gittikleri meyhanelerde MHD’nin hesabını SA mı ödüyordu yoksa?” diyenler bile oldu. Vallahi de, billahi de, tallahi de bu dahi oldu.) (Bu yazıya da doğrudan bir yanıt almadım. Dolayısıyla ‘polemik vakası’ ilan etmemek gerekir diyeceğim ama, sanki bir alt satırdaki ara başlık tekzip edecek beni:)

Altıncı ‘polemik’ yedincisini de beraberinde getirdi:

Ahmet Necdet’le kapıştık bu kez. Hemen söyleyeyim, dört-beş ayrı konu üstündeydi kapışmamız, ama yazıyı uzatmamak için yalnızca bir konuya değineceğim. Hengirmen’in antolojisiyle ilgili itirazlarımın yer aldığı yazıda (*Varlık*, Şubat 2001) bir başka antolojiye de değinmişim: Ahmet Necdet’in “Tematik Türk Şiiri Antolojisi”ne... Şöyle demiştim: “*Sevgili dostum, arkadaşım, şair Ahmet Necdet de bağışlasın beni; eserindeki ‘138 şairden 80 tema üzerine 596 şiir’ bilgisinden yola çıkarak basit bir denklem kurarsak, ortalama olarak (abç, S.A.) her şairden 7-8 ayrı temada şiir seçilebileceği sonucuna varırız. Ayıptır söylemesi, Ahmet Necdet dostumuz kendisinden tam 24 temada şiir seçmiş.*”

İşte Ahmet Necdet’in *Varlık* dergisinin Ağustos 2001 tarihli sayısındaki yanıtından ilgili bölüm: “*Son birkaç sözüm de (...) MHD’nin bodyguard’lığını yapan Sina Akyol için. Bu değerli kardeşimiz, kendi tarzında ilk ve tek antoloji*

sayılabilecek benim Tematik Türk Şiiri Antolojisi'nde kendisinden niçin 7-8 ayrı temada şiir seçmediğimin hesabını soruyor. Bay Akyol'a sözümlü olsun, 'tekrarın tekrarı'na düşmeyip o kadar ayrı temada şiir yazdığı ve yayınladığı gün, bu arzusunun yerine getirmekten zevk duyacağım, Ahmet Necdet'in sözlerini 'inci'ye benzetse de..."

Ertesi ayki Varlık'ta (Eylül 2001) yanıtladım Ahmet Necdet'i. Şu cümlelerle: " (...) eserindeki '138 şairden 80 tema üzerine 596 şiir' bilgisinden yola çıkarak basit bir denklem kurarsak, ortalama olarak (abç, S.A.) her şairden 7-8 ayrı temada şiir seçilebileceği sonucuna varırız. Ayıptır söylemesi, Ahmet Necdet dostumuz kendisinden tam 24 temada şiir seçmiş. Normal zeka düzeyindeki okur kolayca kavrayacaktır; bu cümle, benden niçin 7-8 ayrı temada şiir seçilmediğini sorgulamıyor; antoloji hazırlayan kişinin kendisine yaptığı 'torpil'le -başka ne yapısın- dalga geçiyor! Üstadımız buyursun, 'Tematik Türk Şiiri Antolojisi'nde benden niçin 7-8 ayrı temada şiir seçilmediğinin hesabını sorduğum tek bir cümle gösterebilirsin. Gösteremez! Çünkü böyle bir cümle yok. Ama yalan söylüyor, varmış gibi yapıyor. Kendimden alıntılıdığım cümleleri hatırlayamayabilecek okuru, söylediği yalana inandıracağını sanıyor. Ama aldandıyor, şükür ki yanıt hakkı var!"

Varlık'ın bir sonraki sayısında (Ekim 2001), üstelik de "Yalan Bunun Neresinde?" (abç, S.A.) başlıklı bir yazıyla yanıtlamaz mı Ahmet Necdet beni? Şaşım kaldım, pes ettim, başka n'apsaydım?

Madem azdım gidiyorum, öyleyse sekizinci polemik vakasına geleyim: Dize dergisinin Haziran 2006 tarihli sayısında Hüseyin Peker'in "Nere Giderim Diyen Şiirler" başlıklı bir kitap değerlendirme yazısı yayımlanmış; bu yazısında Peker, Serdar Ünver'in "Eylül Avlusu" adlı kitabını değerlendirmişti. Serdar Ünver'in, "39 satırlık yazıda 12 tane maddi hata var, üstelik benden yaptığı alıntılarının bir tanesi bile doğru değil" biçiminde değerlendirdiği bu yazıda Peker, Ünver'le benim şiirim arasında benzerlikler olduğunu iddia etmiş ve müthiş çirkin bir soru cümlesi kurmuşu: "Kim kimden?"

Yasakmeye'nin Eylül/Ekim 2006 tarihli sayısında Peker'in yazısına yanıt verdim. Şöyle dedim: "Sadede de geldi yazarımız, dedi ki: Hem sonra bu 'içe dar iyice' söyleyişi hangisinin önce başlattığı belli değil. 'Kuşlar Kanadı'nın 'Lokmanla Geçen Son Günlerim'den önce bastırıldığı belli. Kim kimden? (abç, S.A.) Bu belirsizlik Sina'ya yarıyor bence."

Şöyle devam etmişim: "Ünver'in ikinci kitabının, benim ikinci kitabımdan önce bastırıldığına 'belli' olduğunu söylüyor yazar. Oysa tam tersi. Üstelik arada 16 yıllık bir zaman dilimi var. (Hemen belirtirim, Lokmanla Geçen Şen Günlerim'in 16 yıl daha önce yayımlanmış olması, 'Kim kimden' çerçevesinde, 'Serdar Ünver'in benden' anlamına gelmez. Çünkü Lokmanla Geçen Şen Günlerim ile Ünver'in Arkası Dün ve Kuşlar Kanadı adlı kitapları arasında, şiir dili-çizgisi açısından hiçbir benzerlik-yakınlık yoktur.)

İkincisi de geliyor: Benim kitabımın adı "Lokmanla Geçen Son Günlerim" değil, "Lokmanla Geçen Şen Günlerim". Neyse, geçelim bunları, 'içerik'e gelelim: 'Kuşlar Kanadı'nın 'Lokmanla Geçen Son Günlerim'den önce bastırıldığı belli' dendiikten hemen sonra, şu gerçekten de aşağılık soru soruluyor: 'Kim kimden?'

Kim kimden ne yapmış bay yazar? Niçin açıkta bırakıyorsunuz cümlelizin ucunu, tamamlasınız a! Sizin en yakınınızdan yapmış olduğunuz gibi, birimizden biri, öbüründen, 'apartmış' mı demek istiyorsunuz? Öyle demek istiyorsanız, deseniz e! 'Bu belirsizlik Sina'ya yarıyor bence.' buyuruyorsunuz; işte bir bulanık cümle daha; nasıl yararmış bana, anlatsanız a!"

BARIŞMA

teyzem omurgası kırık bir hayaldii
kirlili sarı kanepede oturan
son günlerinde
cevapsız bir soru işaretiydi

ilk hamburgerimi getiren peygamber
ilk kıskançlığımı pansuman eden hemşire
uzun kıyafetler giyen kızıldiriliydi
uzun upuzun saçlarıyla gülerdi gözleri

şimdi oturmuş aklımı temizliyorum
o karanlık geceyi anımsıyorum
bedenin üstü iplik altı halat
dönüşümü acilin sapağında aşağı
bekleyişimizi kalabalıklıkla birlikte
arada bir bir çığlık yükselirken aralarından
o anlatılmaz ziyareti

uzun süredir morfinli olan aklımı
harekete geçiren kısa süreliğine
o morfinli gecesi o uzun gecesi

morgdaki saçsız mor-beyaz görüntüsü bile
daha az dokunaklıydı
son geceki zayıflığına giydirdiği
kenarları ince örgülü kızıl peruğundan

nedenler üretmiştik dört yıl boyunca içten içe
suçlayacak birilerini aramıştık
kendimiz dahil uzaktan güdümlü küll
uzun menzilli körük

kanserle barışılır sandık ziyaretlerle.

Belki de asıl noktaya, can alıcı noktaya geliyoruz. Yanıt yazımın sonuna doğru şöyle demişim; "Hedefteki iki arkadaşta biri (S.Ünver yani, S.A.), gönderdiği mesajla azarladı yazarı, diğeriyle de, kötü bir rastlantıydı, sokakta karşılaştı yazar. Kendisine, "Utanmadın mı öylesine baştan savma, öylesine düzeysiz bir yazı yazmaya?" diye soran şaire, yazıtı kendi başına değil, dergi yönetmeniyle birlikte yazdıklarını söyledi.

İnanmadım, Veysel Çolak'ı aradım, sordum. Yazarın el yazısıyla yazmış olduğu yazımın hâlâ kendisinde olduğunu söyledi Veysel.

Veysel'e inandım."

Böyle demişim ama, az biraz da haksızlık etmişim Peker'e. Sonrasında araştırdım ve kanaat getirdim ki, Peker'i azmettiren, "Haydi şu konuda yaz ve de çabuk yaz" deyip Peker'in iki ayağını bir pabuca sokan, böylece yazısının onca maddi hata ile çıkmasına neden olan biri, evet, sahiden de varmış. (Bu son paragrafım, 'ilgililer' açısından 'taze bilgi'. Şimdi içlerinden birisi -ya da ikisi birden- çıkıp, "Yok böyle bir şey" derler mi.. diye de düşünmeden edemedim. Derler mi derler!

Böylece, 'şimdilik son' polemik vakasına geldik: Gültekin Emre'ye de söyleyecek bir çift sözüm var; bu yazıda mı söylesem, yoksa gelecek sayıya mı bıraksam?

Ocak Akatalpa'sında görüşmek üzere...

Muharrem SÖNMEZ

Garip bir biçimde son bir aydır hastalıklı bir hal almaya başlayan bir konudan bahsetmek istiyorum, bu mütevazı alanda. Ülkemizdeki bazı dergilerin açmış oldukları ya da sevenlerinin önayak olmasıyla kurulan facebook sayfalarından dem vuracağım biraz. Uykusuz gecelerde edebiyatın bu yeni ve henüz acemi kulvarında ne olup bittiğine bakmak için bu sayfalarda epey bir vakit geçiririm; amacım buralardan bir şey bulup çıkarmak değil, ama gelin görün ki şahit olduğum bazı şeyler de hayli ilginç.

Örneğin: Yeni yayınlanmaya başlayan bir derginin sayfasındaki üye sayısı dudağıma uçuklattı, yanlış görmediysem 1.864 kişi, ilk bakışta ne kadar sevindirici bir durum, ama fotoğrafa biraz daha geniş baktığımızda karşımızda duran hilkat garibesi bir olay. İçimden şöyle geçirdim; ülkede ne kadar şiir ve edebiyat meraklısı insan varmış, demek bizde bir yamukluk var, bak elin oğlu nasıl toparlamış 1.800 kişiyi, bizse her ayın sonu kara hindiler gibi tünüyoruz kargoların ve postaların üstüne, çünkü attığın taş ürküttüğün kuşa değişiyor mu diye düşünüyoruz. Kendinizle kahr dolu ve elem verici diyaloglara girersiniz, sonunun hep bir çıkmaza çıkacağını bile bile. Aslına bakarsınız gönüllü bir delilik bu, sanki kafamıza silah mı dayadılar, bütün hayatımızı bu hastalıklı şeyle sürdürmeye devam ettirelim diye.

Olan bitenin ardından sakinleşip, daha dingin bir anda yeni bulduğunuz bir şey gibi sarılırsınız herkesçe bilinen o sözcüğe; "sanal". Evet, birey anlamında var olmayıp bu abartılı sayılara vesile olanları bir araya getiren düzenin adıdır, "sanal". İnternetin de diğer bütün icatlar gibi insan ruhunun her iki yönüne hitap ettiğini unutmadan, burada sözünü ettiğimiz interneti nasıl kullandığımızdır, tam kelimeyle söyleyebilirim, facia. Hele ki insan olmanın hiçbir koşuluna vakit olamamışlar için böyle ortamlar tam bir cennet. Neyse konumuzun özünden uzaklaşmadan internetin doğru kullanıldığı takdirde yararlığa hizmet ettiğini yadsıyamayız, öyleyse irdelenmesi gereken şu: Toplumsal ve bireysel tekâmülü tamamlanmamış kitlelerin elinde her değer yozlaşmaya mahkûmdur, çünkü "sanal" sözcüğünün ihtiva ettiği özgürlük doktrini açık ve nettir, sorumsuzluk.

Beni asıl üzen nokta ise; gerçeklikten bu kadar kopuk ama bağlanma hızı gittikçe yükselen böyle bir ortamdan kendilerine büyük sorumluluklar atfeden zihniyetin hezeyan dolu aymazlıkları. Sonuçta biliyoruz ki, bu memlekette kimse okumuyor kardeşim. Kurduğu cümlede kullandığı sözcüklerden bu kadar yabancılaşmış kişilerin gerçek olabildiği tek yerdir; "sanal". Tekrardan söylüyorum, internet insanlık için faydalı bir icat olmakla birlikte, kullanan kişilerin elinde zapt edilmez bir canavara rahatlıkla dönüşebilir. Ve bizim canavar külliyyatımız hayli geniş ve gereksizdir.

İnsanlar evlerinin banyolarına hangi renk ve ebatta fayansın daha uygun düşeceğini düşünürken saatlerini bu uğurda harcayabiliyor ya da ayakkabılarının rengiyle çantalarının rengini tutturmak için dükkân dükkân gezebiliyor da, sıra kitaplara gelince kolaycı ve sorumsuz bir tavırla çok satanlar listesinden bir kitabı seçip onu da okuyacaklarından değil, tatil yörelerinde bütün bu "sanal"lık dekoruna uysun diye yapıyorlar. Bütün bunların ışığında dünyaya çöreklenen bu bağınazlık dolu sisten kurtulmanın reçeteleri hâlihazırda mevcut, okuyana, anlayana.

Yine de bir umut taşıdığımı belirterek bitirmek istiyorum yazımı, zaten tüketildikçe artan tek şey umut değil midir...

DUYGUSAL SONE

...Dünya üzerinde hiçbir şeyim yok artık,
Düşünmek için istenen bir yer bile.
İnançlarımı kime etsem hediye?
Bir şey yok artık beni oyalayacak.

Eskiden güzeldi, küçük acıları günlerin
Hazırdı açılmış kollarında yatmaya.
Her şeyden önce amaçtın bana
Yorgun ruhumun limanıydın sen.

Azla yetinmeyi öğrenmiştim çoktan
Hiç aramadım büyük mutlulukları
Oysa sen en küçük şeyleri bile aldın benden.

Duyumsuyorum, son rüyamın nasıl parçalandığını.
--İnsanın ara sıra kendini kandırması da güzel.
Ama dünyada artık hiçbir şeyim kalmadı.

Almancadan Çeviren:
Arife KALENDER

"Duygusal Sone" şiirinin şairi **Mascha KALEKO**, Rus babanın, Avusturyalı annenin kızı olarak 1907 yılında Polonya'da doğan Mascha Kaleko, orta ve yüksek öğrenimini Berlin'de görür. 1930 yılında, aynı şehirde haftada bir yayımlanan, kültür ve magazin gazetesi Vossische Zeitung'da çalışmaya başlar. Burada "Berlin Günlüğü" sayfasında yıllarca şiirleri yayımlanır ve ünü hızla ülke sınırlarını aşar. 1931 yılında ilk kocası Saul Kaleko'yla evlenerek onun soyadını alır.

Hitler yönetimi sırasında Yahudi olduğu için kariyeri biter. 1938 yılından itibaren, orkestra şefi ve besteci olan ikinci kocası Chemjo Vinaver ve oğlu Steven ile New York'a taşınarak orada yaşamaya başlar.

1946 yılında yeniden Almanca olarak Çağdaşlar İçin Dizeler kitabını yayımlatır. Hermann Hesse, Thomas Mann, Alfred Polgar ve Erich Kastner şairi öven yazılar yazarlar. Erich Kastner iğneleyici üslubuyla olsa bile Kaleko'nun: Sevecenliğini, şiir örgüsündeki ustalığını, kıtaları birbirine bağlamadaki becerisini, kendine özgü esprisini, romantik ironisini, duygusallığını övgüyle yad eder ve Kaleko'nun sivri politik görüşünü şiirinin müziğinde harmanladığını söyler.

Mascha Kaleko şiirinin yalınlığı, eğlenceli söylemi, yaşamın ve halkın içinde oluşu, anlaşılabilirliği neredeyse 1960-70 yılları arasında yaygın bir şiir anlayışını getirir. Bu nedenle genç şairlerle Kaleko kuşağı ciddi anlamda kapışır.

1956 yılında yeniden Alman kitap dünyasına dönen Kaleko; "Berlin Güzel Sanatlar Akademisi Fontane Ödülü"nü; seçici kurulda yer alan ve bir nazi olan Hans Egon Holthusen yüzünden geri çevirir ve bundan sonraki ödülleri de kabul etmez...

Steno Lirikleri, Şarkım Devam Ediyor, Aşk Şiirleri, Kendi Kendimle Konuşmalar şairin en çok bilinen kitaplarıdır. Almanya'nın tanınmış şairlerinden birisi olan Mascha Kaleko, 21 Ocak 1975 yılında Zürih'de yaşama veda eder.

KARANFİL VAKTİ

*Ah, kimselerin vakti yok
Durup ince şeyleri anlamaya**

Sağ kulağıma sıra fısılda sol göğsüme karanfil tak, hadi durma
usul dokunuşların anısı büyüsun içimde senden önce ölmeyeyim
yüzü Yozgat sürmelisi her kız çocuğu ölümü eksik anlar yoksa
Sorgun Alucra Gevaş tüm ilçeler sussun bir süre lâl ü ebkem kalalım
bitmemiş şiirler tadında kızlar ve oğullar görünmesin anne işaretinden
karyagdı sokağı bir Ankara üşümesi dürtsün ellerimi annem tadında
senli türkülerin ağıtların oğluyum ya sen bana anne misin Gülten abla!
İki gözüm iki iklim derini, birine aşk birine *Sessiz Arka Bahçeler* derim
el et, yas yüzüğümün siyâh taşı dün gece düştü yalnızlıktan der gelirim--
sağ omzuma ırmak ve ilahiler dök sol göğsüme karanfil tak, hadi durma
o karanfil ki gül-ü Allah bir çiçeğe dönüşün içimde kankırgın
demire aşkla degen nemdeki pas beni konuşsun bulanık gözlerle
âh, bu bendeki gizli siyâh! kendime çokçocuk hâlim, hüzünden künyem
zamanı dönmek sandım şiirleri rumuz saydım her şeye kandım
kalbimdeki solaklığa sor o bile söylemez beni, kırgın bana her kırmızım!
Sağ gözüme şiir damlat sol göğsüme karanfil tak, hadi durma!
göze damlatılanla tenden dökülenin kardeş olduğunu herkes anlamaz
birbirine benzemeyen şeylerin saf kederi ki anayurdu hepimizin--
dön geri bak, *Sevda Kahıcdır* demişsek sevda denli güzel her yerimiz
derim ki her ömür eksiktir, insan kırkıktan sonra defter tutmamalı
bir yanı *Gül'*lü küçük ölümler bende yanı'k *Gül'*tenler benden içeri

Bu ben ki, kendinin uzağı bir imlâ hangi bağa diksem yabancı**

*, **) *Gülten Akin*

Deniz DENGİZ

ÜSKÜDAR GAZELİ -5

--kuşların vurulduğu mevsim
üsküdar iskele alanında
ece ayhan

1-istanbul boğazına asılı duran bir rüzgârdır üsküdar ezan sesine ayaklanan
bana yağmur sonraları bir dudak bırak içinde kaç gece ıssız kuylar olsun

2-bir öpüşle uyanır yukarı koşan dar sokak martıların incecik çok çığlıklılı sesidir
gökyüzü damlıyor dokunuşlarımıza sevgilim li uzat yalnızlığını bana olurdu sen

3-üsküdar çıkarsan bütün yağmurlar aşk olur sıcak mektupların güllü köşelerinde
kör yüzümün deltasına masmavi yazlar geldi benimde geçer iki dudaklı bir makas

4-bazen gece üsküdar olur seni hatıralarımla ezberledim gittim sensizlik uykusudur
kaç yolla çıkılır iskeleye künyemde kazılı her buluşmaya gelen kekik kokan kadın

5-üsküdarın beyaz kollarına tünemiş narçiçekli vapurlar bedenimi soyar gibiydiler
ayın gölgesi düşüyor zakkum tarlası tenine --nefesim limon olurdu belki sevgilimde

Gaziantep, Temmuz 2009

ÖLÜ DUHULDÜM

Eteklere hayat büyüttüm
Ağı ürümüş, ağdası geç
Naturası ters
Kadınların yatağına
Gece geç ağlayarak düştüm

Başımı okşayan görmedim
Elleri diyorum...
Tabanca kemikli
Soğuk etli, dokunurdu...
Her sefer kendimce öldüm

Işık gibi yanına
cam kırmadan kırılıp girdim
bir boy kumaş kadar biçti
söktü beni, bedenim
mumdu, ipim kaldı eridim

Gözleri iki yuvarlak yaprak
ve elleri aşk, tırnakları
yenmiş, kendi münzevi...
Öpmeyen ağaç o
Su mevsiminde büyümemişti aşk

Dilim dilim yağmur
beni dün gömdüm
İnsan, suçlamadan kendini
duran... Suçla doğarken aşka
Yalnızlığa ölü duhuldüm

Emin KAYA

SUYUN AYBI

taşın uykusu yağmur kaldırmaz
uzanır elmacık kemikleriyle
kuş dallarına biri
türkü söyler dudak öper
ama gecenin dudağı yok
dumanını üfleyemez yüzüme

beni ki bir duvar dibi büyüttü
gölgemin yosun kokması bun'çin
ellerini bir şamar gibi taşıdım
sırtımda rüzgârın
korktum
rüyalar irkilttim
içimin el değmemiş bulutlarında
kadınlar bekledim nabızı yıldız

[uçurtan
durmanın hangi haliyle durduysam
ayakları su gibi akan bendim

suyun aybı yok

İÇİNDEKİLER
Cilt: 10 Sayı: 109 – 120
Ocak 2009 – Aralık 2009

(Ayrac içindeki rakamlar sayıyı, ötekiler sayfayı gösterir. Köşeli ayrıçlar ‘tashih’i ifade eder.)

ABACI, Tahir	: Uzak Güz (şiir)	(113) 3
ADA, Ahmet	: Güz İçin Prelüdl V/VI (şiir)	(111) 3
	: Kış İçin Prelüdl	(114) 16
	: Şiir Dersleri I	(115) 6
	: Şiir Dersleri II	(117) 17
ADALI, Bilgin	: Köçekleme (şiir)	(116) 9
AKAY, Oğuzhan	: Selam	(117) 17
AKKANAT, Cevat	: Ağustos'ta Tam da Ben Mısır Yemeye Oturmuşken... (şiir)	(118) 14
AKYOL, Sina	: Emeklilik Günlüğü -1-	(110) 10
	: Emeklilik Günlüğü -2-	(111) 6
	: Emeklilik Günlüğü -3-	(112) 13
	: İlhan Berk Şiirine Yönelik Fevkalade Özel Kimi Saptamalar	(114) 12
	: Bir Halef-Selef Meselesi	(116) 6
	: Ölüm ve Başsağlığı İlanlarım	(117) 15
	: 1978 ya da 79'du...	(118) 15
	: “Benim Polemik Yazılarım” – I(119)16	
	: “Benim Polemik Yazılarım” – II(120)16	
ALEMDAR, Hüseyin	: Giovanni Scognamillo İçin Üç Âh (şiir)	(110) 12
	: “Aşkyüzlü” (şiir)	(113) 7
	: Üç Renk Sone (şiir)	(114) 5
	: Karanfil Vakti (şiir)	(120) 19
ALGIN, Adnan	: Mey ve Ney (şiir)	(118) 18
ALKAN, Tozan	: Ellerimiz ve Dağlar (şiir)	(119) 10
ALPER, Yusuf	: Körelmiş (şiir)	(109) 12
	: Toz Olmak (şiir)	(114) 7
	: Yazın Eli Kulağında (şiir)	(118) 8
ALTINEL, Şavkar (Çev.)	: İnternette Gezinen, Yazarı Belirsiz On Çağdaş Haiku	(112) 3
ANGI, Suat Kemal	: Oogır (şiir)	(114) 13
	: Sibylla/Caliban/ U.A.Ral (şiir)	(115) 12
	: Hephaistos/Hektor/Paris (şiir)	(116) 12
	: Sicarius / Quasimodo / Madame Léonie (şiir)	(117) 8
	: Erosun Hali / Ölmeden Uyanmak (şiir)	(118) 14
	: Son Vapura Yetiş (şiir)	(119) 13
	: Bir Yazgıyı Paylaşmak (şiir)	(120) 9
ARAKLI, Serap Aslı	: Barış Balkon (şiir)	(114) 8
	: Çocuk ve Allah (şiir)	(115) 13
	: Aşkın Karşılığı Yollar (şiir)	(116) 9
	: Dağlar Yüzüme Küstü (şiir)	(117) 16
ARSLAN, Gökhan	: Göksevda (şiir)	(113) 14
	: Şairin Boşanma Dosyası	(115) 9
	: Bir Resmin Anlatmadığı	(116) 9
	: Cihan Oğuz'a Açık Mektup	(117) 13
	: Melodram (şiir)	(118) 12
	: Yıkanmış Maden Taneleri(şiir)	(120) 10
ARUOBA, Oruç	: Poetika ve Başo	(109) 16
	: Dalyan Kıyısından Altı Haiku	(112) 1
ASİOĞLU, Abid	: Suyun Bildikleri (şiir)	(119) 24
ÂŞIK, İlkey	: Derviş (şiir)	(115) 18
	: Su (şiir)	(117) 16
ATAK, Harun	: Uvertür (şiir)	(116) 17
	: Nihilizan Requiem (şiir)	(117) 16
AVCI, Hakan	: Bursa'da Edebiyat İçin Yeni Bir Açılım: BEK	(115) 15
AVŞAR, Sevil	: Yaka'nı (şiir)	(118) 11
AY, Bilge	: Akatalpa'da Yayınlanan İki Yazı Üzerine Zorunlu Bir Not	(120) 9
AYÇİÇEK, Arzu K.	: Eylül (şiir)	(114) 13

AYDEMİR, Kadir	: Solucanın Şiiri: Haiku	(112) 6
	: Aşk Uykusuna (şiir)	(113) 3
AYKUT, Özer	: Veda (şiir)	(117) 5
	: Yay (şiir)	(118) 12
	: Teksir Edilmiş Kopya (şiir)	(120) 11
B. Memed Arif	: İki Değişik Şubat (şiir)	(110) 9
	: Dökümcü (şiir)	(111) 11
	: Balkonda İlk yaz (şiir)	(113) 13
	: Yaş/İkilem (şiir)	(115) 9
	: Koyu Yeşil Bir Serinlik (şiir)	(116) 18
	: Akşam Birden Bastı (şiir)	(118) 12
	: Karacan (şiir)	(120) 11
BAHTİYAR, Naci	: Biricik (şiir)	(115) 13
BAKİ, Hayati	: Avlu (şiir)	(120) 3
BAŞAT, İ.Mert	: Şiirin Köklerine Yolculuklar,1	(109) 2
	: Şiirin Köklerine Yolculuklar,2	(110) 2
	: Şiirin Köklerine Yolculuklar,3	(111) 2
	: Şiirin Köklerine Yolculuklar,4	(112) 2
	: Şiirin Köklerine Yolculuklar,5	(113) 2
	: Şiirin Köklerine Yolculuklar,6	(114) 2
	: Şiirin Köklerine Yolculuklar,7	(115) 2
	: Şiirin Köklerine Yolculuklar,8	(116) 2
	: Şiirin Köklerine Yolculuklar,9	(117) 2
	: Şiirin Köklerine Yolculuklar,10	(118) 2
	: Şiirin Köklerine Yolculuklar,11	(119) 2
	: Şiirin Köklerine Yolculuklar,12	(120) 2
BATUR, Enis	: Fısıltı (şiir)	(110) 1
	: Kolmogoroff Denklemi 1940, 2003 (şiir)	(111) 1
	: Ampul (şiir)	(113) 1
	: Fausttrum (şiir)	(114) 1
	: Bakış (şiir)	(119) 1
	: Başlangıç Çizgisinden İpe Doğru Giderken	(120) 4
BAYGIN, Turgut	: Dağın Düş (şiir)	(119) 23
	: Önce Şairler Yaralanır (şiir)	(120) 3
BAYRAM, Dilek	: Absürd (şiir)	(120) 15
BİNGÜL, Ömür	: Nereye, Gözyaşlarımın Sıcaklığı	(113) 12
BOZAN, Yılmaz	: Korla Kül (şiir)	(114) 17
	: Ev No 15 (şiir)	(118) 17
BOZTEMİR, Nurettin	: Öte Muhtaçlığın Kıyısı (şiir)	(119) 21
BULUT, Özgün E.	: Serzeniş (şiir)	(116) 17
CANER, Fırat	: Cin (şiir)	(114) 8
	: Ağaç (şiir)	(115) 18
	: Koku (şiir)	(116) 12
	: Babil (şiir)	(117) 12
CAYMAZ, Onur	: Dünebakan	(109) 14
	: Dünebakan	(110) 14
	: Dünebakan	(111) 14
CEM, Hakan	: Haiku Sesiymiş (şiir)	(112) 9
	: Yapraklı Haikular (şiir)	(115) 3
CEM, Hakan / KIRAZ KÜLTÜR, Nesrin	: Mevsimler / Tankalar (şiir)	(120) 15
CEMİL, Ahmet	: Varlık (şiir)	(109) 11
	: Siz/Siz Ses/Siz (şiir)	(109) 7
	: Deprem (şiir)	(115) 17
	: Maya (şiir)	(117) 14
	: Kum Kanamaları (şiir)	(118) 14
	: Mürşid (şiir)	(119) 22
CENGİZ, Metin	: Hırka (şiir)	(111) 5
CEYLAN, Tahir Musa	: Çiğirimden Üç Hava (şiir)	(111) 13
	: Ölüm İcatır (şiir)	(118) 11
	: Ölü Duhuldüm (şiir)	(120) 19
CİNOZOĞLU, Hüseyin Avni:	Rumî (şiir)	(116) 8
	: Haydar (şiir)	(117) 14
Ç. Gökçenur	: Yirmiyedi Adım (şiir)	(110) 16
	: Haikular (şiir)	(112) 5
ÇAKAR, Tuğrul	: Haiku(lar) (şiir)	(112) 8
ÇAKIR, Mehmet	: Oku (şiir)	(109) 7
	: ‘Sevdiğim, Kızkardeşim	

	Kadımım' (şiir)	(111) 12			Kurttan Adam (şiir)	(117) 9
	: Ölü Bir Nesne (şiir)	(115) 7			: Bahçesizlikler Bahçesi III(şiir)	(119) 19
	: Ağustos (şiir)	(117) 6	EMRE, Gültekin		: 'Kırlı Şiirler'	(109) 15
	: Kanaryanın Ölümü (şiir)	(118) 17			: Güneş Tutulması 1999	(110) 15
ÇAKMAK, Ahmet	: Aşk (şiir)	(113) 14			: Zefiran	(111) 15
	: Sahipsiz Sesler (şiir)	(119) 13			: Oruç Aruoba mı, Bašo mu?	(112) 15
ÇELİK, Müslim	: Deli Ayten Gazeli (şiir)	(110) 5			: Yaz Tarifesi	(113) 19
	: Erguvan İlahe (şiir)	(114) 18			: Kırmızı Gün, Beyaz Gece	(114) 19
ÇIPLAK, Ersun	: Mühendis Biraderler (şiir)	(109) 13			: Taşa Bağlarım Zamanı	(115) 19
ÇOLAK, Veysel	: Polemiği Sevmek, Keşanlı Ali ve Sipsi Selim Hikâyesi	(119) 14			: 'Denizden Geçme Hâli'	(116) 19
DAĞLARCA, Fazıl Hüsni	: Sevginin Dönüşü / Damla / Buluşmak / Öylesine Sevmek (şiir)	(112) 16			: 'Hadi Gülümse'	(117) 19
	: Değişmeler (şiir)	(113) 20			: Çıplaklık ve Şiir	(118) 19
	: Dışardaki / Yapraklar (şiir)	(114) 20			: Sina Akyol'a Yanıt: "Satır Arası"	(118) 19
	: Anneler Günü / Ot Günü				: Rumca Küstüm, Türkçe Kırıldım	(119) 23
	: Ağaç Günü / Kara Kış (şiir)	(115) 1	ERÇELİK, Ersan		: Gamze (şiir)	(120) 1
	: Şimdi Beklenen (şiir)	(117) 20	ERDOĞAN, Veysi		: Hilale Bakan Kediler (şiir)	(120) 10
DALGIN, Murat	: Dağ Lirigi (şiir)	(113) 17	ERGEN, Özgün		: Öldürmeyeceksin (şiir)	(116) 7
DARA, Ramis	: Büyülü Yürüyüş Renklenerek Sürtüyor	(109) 1	ERİM, Ceyhun		: Dünya Eğreti (şiir)	(118) 18
	: Hayatı Şiirleştiren Kitaplar, 4	(109) 4			: Akatalpa'ya Bursa'dan ÇGD Ödülü	(110) 13
	: Kongo'ya Selam Gollere Devam	(110) 1			: Türkçe Haiku Kültürü	(112) 6
	: Hayatı Şiirleştiren Kitaplar, 5	(110) 4			: Melih Elal ile Ali Özçelebi'yi Andık	(114) 14
	: Biraz Özel Bir Yazı	(111) 1	ERİŞ, Seda		: Göçkün (şiir)	(117) 16
	: Hayatı Şiirleştiren Kitaplar, 6	(111) 4			: Flamingo (şiir)	(113) 14
	: Haikularla Bahar Karşılması	(112) 1			: Tropik Çağrı (şiir)	(117) 16
	: Hayatı Şiirleştiren Kitaplar, 7	(112) 14	ERKEKLİ, Osman Serhat		: Sonradan Sonsuzluk (şiir)	(119) 22
	: Kalbi ile Kalpı	(113) 1			: 'Film Gibi Biraz'	(109) 13
	: Hayatı Şiirleştiren Kitaplar, 8	(113) 6			: Tuncer Uçarol'a Reddiye	(115) 16
	: Özel Bir Kahramanlar Geçidi	(114) 1			: Hayatımda M. Sarsmaz Kesiti ve Başkaları	(116) 18
	: Hayatı Şiirleştiren Kitaplar,8[9]	(114)4			: Dörtlükler (şiir)	(117) 6
	: Bursa'da Yeni Bir Oluşum	(115) 1			: Kış (şiir)	(129) 5
	: Hayatı Şiirleştiren Kitaplar,9[10]	(115)4	ERKEKLİ, Osman Serhat -		GÜLDAL Bülent	
	: Önce Şairler Bozuldu	(116) 1			: Yaza Doğru (şiir)	(114) 17
	: Hayatı Şiirleştiren Kitaplar,9[11]	(116)4	EROĞLU, Mustafa		: Çılgılık (şiir)	(111) 12
	: Akatalpa'ya Kardeş:				: Kıya (şiir)	(114) 3
	Akatalpa Öykü	(117) 1			: Yetmiyoruz Kendimize (şiir)	(116) 14
	: Hayatı Şiirleştiren Kitaplar,10[12]	(117)7			: Korkuyu Yerinden Eden Gölgem (şiir)	(118) 18
	: Bursa Vurgumuzun Gerekçesi	(118) 1	ERÖZÇELİK, Seyhan		: Seyhan Erözçelik'ten Siyasi Şiirler	(110) 3
	: Hayatı Şiirleştiren Kitaplar, 13	(118) 7			: Şiirler (I.Ev/ 2.Duvar/ 3.Kapı)	(117) 6
	: İlk Sayfa Şiirleri	(119) 1	ERSÖZ, Hayriye		: Balkon (şiir)	(120) 3
	: Hayatı Şiirleştiren Kitaplar, 14	(119) 11			: Perilerin Cinselliği (şiir)	(113) 17
	: Yazarlar ve Yazanlar: Bir Daha	(119)15	ESENER, Betül		: Kasvet (şiir)	(111) 7
	: Niçin Çok ve Şok Şiir	(120) 1	FINDIKÇI, Metin		: Gayya (şiir)	(113) 7
	: Hayatı Şiirleştiren Kitaplar,15	(120) 14			: Bu Akşam Seni Bekliyorum	(115) 9
DEMİRBAŞ, Soner	: Resim (şiir)	(111) 12			: Kızıl İttr Çiçeği (şiir)	(118) 9
	: Bir Şiirin İçindeki (şiir)	(114) 13			: Yokluğa (şiir)	(120) 10
	: Kırık Sandık (şiir)	(117) 9	FIRAT, Mustafa		: Cevat Çapan Şiirinde Kısa Ama Tatlı Bir Yolculuk...	(114) 6
DEMİRTAŞ, Rasim	: Aşk Güzellemesi (şiir)	(110) 9			: Eve Geç Gelmek (şiir)	(119) 10
	: İstanbul Nisanı (şiir)	(113) 13	GİDERER, Hakkı Engin		: Buğday Lekesi (şiir)	(113) 17
	: Haziranda (şiir)	(114) 19	GÖÇER, Gökhan		: Yabanıl Sözcükler (şiir)	(119) 22
DENGİZ, Deniz	: Üsküdar Gazeli (şiir)	(113) 17			: Avustralya'da Haiku	(112) 16
	: Saçlar Gazeli (şiir)	(115) 16	GÖLDELİ, İzzet		: İz (şiir)	(115) 5
	: Kollar Gazeli (şiir)	(116) 17			: Che İçin (şiir)	(116) 7
	: Gülten (şiir)	(117) 18			: Aynanın Yalnızlığı (şiir)	(118) 6
	: Üsküdar Gazeli -5 (şiir)	(120) 19	GÜLBEK, Tamer		: Morg Cüzdanlarında İntihar (şiir)	(109) 6
DOĞAN, Mehmet Can	: Kiralık veya Satılık Değildir (şiir)	(111) 16			: Kara Diken (şiir)	(113) 6
	: Haiku: Fantezi Değil, Gerçek	(112) 4			: Kuyum (şiir)	(117) 11
DOĞAN, Oresay Özgür	: Havuz (şiir)	(117) 18			: Barışma (şiir)	(120) 18
	: Yağmur Enstitüsü (şiir)	(120) 5	GÜLDAL Bülent – ERKEKLİ, Osman Serhat		: Yaza Doğru (şiir)	(114) 17
DURALİ, Bünyamin	: Aşk – Şiir – Ölüm (şiir)	(115) 18			: Akşam (şiir)	(115) 18
DURBAŞ, Refik	: Elma / Köpek (şiir)	(109) 1	GÜLER, Halil		: Zaman (şiir)	(118) 17
	: Ağacın Adı (şiir)	(110) 3	GÜNEY, A. Zeki		: Bade (şiir)	(119) 13
	: Kuyu (şiir)	(111) 16				
DÜDÜKÇÜ, Veli	: Kurttan Sesler Korosu (şiir)	(113) 15				
	: Bahçesizlikler Bahçesi (şiir)	(114) 18				
	: Ölüm İçin Sala (şiir)	(115) 7				

İNATÇI, Ümit	: Kırk Bir Kere Haiku (şiir)	(112) 10	: Poetika / Polemika	(115) 10	
İNCE, Alper T.	: Melanet (şiir)	(113) 18	: Poetika / Polemika	(116) 10	
	: İstanbullular (şiir)	(115) 16	: Poetika / Polemika	(117) 10	
	: Kaydırak (şiir)	(116) 15	: Poetika / Polemika	(118) 10	
	: Aynı Bulut İçin (şiir)	(119) 13	: Poetika / Polemika	(119) 12	
İSPİR, İbrahim	: İki Kuş (şiir)	(118) 17	: Poetika / Polemika	(120) 12	
İZCİ, Adil	: Baba Evi [Aşağı Ev]	(109) 10	ÖMER, Mine	: Güneşli Gel (şiir)	(119) 21
	: Baba Evi	(111) 10	ÖNAL, Belgin	: Gitmek	(115) 17
	: Haiku'ş (şiir)	(112) 13	ÖNDER, Nur İpek	: Beni No Hana (şiir)	(114) 15
	: Haiku'ş (şiir)	(117) 9	ÖZ, Musa	: Bulutları ve Kuşları (şiir)	(111) 5
	: Serçe (şiir)	(120) 15		: Kullanılmış Bir Gökyüzü (şiir)	(113) 9
KALE, Muzaffer	: Senin Gibi Kalabalık (şiir)	(109) 3		: Elmanın Uçurumu (şiir)	(115) 5
	: Yalnızca Sabahleyin Duyulan			: Yorulma Bana (şiir)	(116) 9
	Güç (şiir)	(111) 9		: Sonbahar (şiir)	(118) 12
	: Bahar Yoklamaları (şiir)	(112) 7		: Erik Bulaştırdım Sana (şiir)	(120) 13
	: Büyük Uyku (şiir)	(114) 13	ÖZBAY, Halil İbrahim	: Bir Sözcük Hayat (şiir)	(113) 18
	: Sevgili Uykusuzluk	(118) 20		: Gözün Sakarlığı (şiir)	(117) 18
	: Gün Açığı (şiir)	(120) 24		: Çıplak İğne (şiir)	(119) 19
KALEKO, Mascha (Çev.			ÖZBEK, Ahmet	: Solan Şehir III (şiir)	(110) 11
Arife Kalender): Duygusal Sone (şiir)	(120) 18			: Şiirin Yenildiği Mevsim	(113) 15
KALENDER, Arife	: Şafakta Gül Çalışması (şiir)	(109) 7		: Mevsimi Firuze (şiir)	(116) 17
	: Üç Kadının Bir Erkeği (şiir)	(113) 8		: Gümüş Ayna (şiir)	(120) 15
	: Yüzüm Sır (şiir)	(118) 9	ÖZDAMAR, Seyhan	: Karınca Kararında (şiir)	(114) 18
KARABULUT, Selami	: Acıya Su (şiir)	(118) 16		: Haller Leyla ya da Tersî (şiir)	(119) 17
KARADAŞ, Muammer	: Adnan Satıcı Anıtı (şiir)	(120) 5	ÖZDAMAR, Seyhan - MÜLDÜR, Lale		
KARATAŞ, Yelda	: Haikular ve Bir Solo			: Ayasofya Güzelim ve	
	Rengay (şiir)	(112) 9		Apokalips (şiir)	(115) 14
	: Haikular (şiir)	(115) 3	ÖZDEMİR, Sinan	: Yüzümün Kokusu (şiir)	(116) 14
KAYA, Emin	: Camın Dişi (şiir)	(117) 14	ÖZELLİ, Fergun	: Elek (şiir)	(109) 7
	: Kıymık (şiir)	(119) 17		: İlk Tohum Değiştirilirse,	
	: Suyun Aybı (şiir)	(120) 19		Öcüler Kaybedecek!	(110) 6
KAYABAŞI, Nahit	: Necatîgil'in Balayı (şiir)	(113) 11		: Kıyıda (şiir)	(114) 3
	: Çeki (şiir)	(114) 12	ÖZEN, Tolga	: Bir Şiir Okurken (şiir)	(120) 11
	: Kiraz Çürüğü (şiir)	(115) 7	ÖZER, Ahmet	: Yorgun İnsanlar Bulvarı (şiir)	(118) 5
	: Şiir Düşünürken (şiir)	(116) 5	ÖZER, Pelin	: Akatalpa İçin Nisan	
KAYIRAN, Yücel	: İrasal Poetika ve Ontik Yenilik	(113) 4		Haikuları (şiir)	(112) 7
	: 'Karanlık Adam' (şiir)	(117) 3		: Dünyanın Şiir Yazdığını Bize	
	: Enis Batur: Başlangıç Çizgisi,			Yalnız Acı Söyler (şiir)	(114) 9
	Antolojileşme ve Kurmaca	(119) 4		: Hayalet Gece (şiir)	(118) 17
KERSE, Hüseyin Cahit	: Ev'rim (şiir)	(117) 12		: İki Haiku (şiir)	(119) 13
KILIÇ, Mustafa Ergin	: Kavrama Noktası (şiir)	(118) 17		: Zamanın Bebeği (şiir)	(120) 3
KIRIMLI, Mehmet Sadık	: Yaz Bitti (şiir)	(110) 13	ÖZGEKAĞAN, Zafer	: Dar Alanda Yitilmeler (şiir)	(118) 18
KIRAZ KÜLTÜR, Nesrin / Hakan CEM				: Kadife Duman (şiir)	(119) 10
	: Mevsimler / Tankalar (şiir)	(120) 15	ÖZLER, Acem	: İtiraf (şiir)	(119) 21
KÖSE, Hüseyin	: İsteğin Bulanık Kıyısında (şiir)	(114) 3	ÖZMAKAS, Utku	: 'Akasya Telaşi'	(109) 16
	: Kemiklerin Duası (şiir)	(115) 7		: 'Amerika Sen Busun'	(110) 16
	: Şair "ve" Meleği	(116) 16		: 'Vesikalık Fotoğraf'	(111) 16
	: Uzunçarşılı Bir Gülüş (şiir)	(117) 9		: 'Beyaz Savunma'	(113) 20
	: 'Birtekdizesizdize' Dergisi			: 'Şiir Koy Alnıma'	(114) 20
	Üzerine ...	(118) 13		: 'Eşlikçi'	(115) 20
	: Hoyratır Aşk Şiirleri			: 'Çok Tanrılı Sular'	(116) 20
	: Daima (şiir)	(119) 3		: 'Kardan Nesil'	(117) 20
	: Birtektümcesiz Düz(bir)yazıya			: 'Beş Taş'	(118) 20
	Tek Celsede Nasıl Yant			: 'Son'	(119) 24
	Verilir? Ya da...	(120) 6		: 'k'	(120) 24
KURT, Hüsam	: Kırılmayan Bir Yer Kalmadı		ÖZMEN, Gonca	: Siz (şiir)	(111) 15
	: Kalbimde (şiir)	(110) 12	ÖZSOY, Bengü	: Şiir (şiir)	(113) 18
	: Söyle Yükün (şiir)	(118) 18	PAZARKAYA, Yüksel	: 2009 Kışı Üzerine Üçlükler(şiir)	(112) 5
KUSEYRİ, Faris	: Balaban'ın Anlattığıdır (şiir)	(116) 8	PEKER, Hüseyin	: Adım Sevüşen (şiir)	(109) 3
MERCANOĞLU, Salih	: Mia (şiir)	(116) 7		: Çiçeklerimi Öldürdün (şiir)	(111) 3
	: Paralaks (şiir)	(117) 14		: Halim Yazıcı'dan	
MÜLDÜR, Lale - ÖZDAMAR, Seyhan				Bir Zeytin Dalı	(114) 16
	: Ayasofya Güzelim ve			: Yavaş Şehirler (şiir)	(116) 3
	Apokalips (şiir)	(115) 14	POLAT, Halil İbrahim	: Dedemin Elleri (şiir)	(118) 14
NAMDAR, Osman	: Sunak (şiir)	(111) 7	SAĞIR, Tamer	: İn Taipei 101 (şiir)	(114) 15
OCAK, Caner	: Kaslı Yara (şiir)	(111) 11		: Elif-B-Che (şiir)	(115) 14
OĞUZ, Cihan	: Poetika / Polemika	(109) 8		: Ahmak İslatan Aşk (şiir)	(116) 15
	: Poetika / Polemika	(110) 8		: Şifalı Otlar (şiir)	(118) 16
	: Poetika / Polemika	(111) 8	SAKA, Nur	: Kan Çağı (şiir)	(109) 12
	: Poetika / Polemika	(113) 10	SARAÇ, Atalay	: Öyle (şiir)	(113) 16
	: Poetika / Polemika	(114) 10	SARAY, Ebuzer	: Sızılı Zayı (şiir)	(119) 20

SINGİR, Ali	: Şehir ve Kertenkele	(115) 12
	: Sıngır Başkentten Bildiriyor	(116) 13
SÖNMEZ, Muharrem	: Şiir Burcunda Evren	(119) 20
	: Şiir Burcunda Evren -2	(119) 18
ŞAFAK, Halim	: Geceyi Topla... (şiir)	(116) 8
ŞAHİN, Kâzım	: Bir Nefeslik Rüzgâr (şiir)	(109) 3
	: Yayılan Acı (şiir)	(113) 9
	: Uyku Hali (şiir)	(115) 17
	: Yazda Kalan (şiir)	(119) 10
ŞENEL, Abdurrahman	: Kardan Daha Siyah (şiir)	(110) 13
	: Kör Fırtına (şiir)	(113) 14
TANYOL, Tuğrul	: İşaret Fişeği (şiir)	(119) 1
TARIMAN, Betül	: Yemekten Önce Okunacak (şiir)	(109)9
	: Savaşçı (şiir)	(113) 8
	: Körebe (şiir)	(119) 3
TAŞ, Şahin	: “Yaz” (şiir)	(119) 13
TELLİ, Ahmet	: Sabah Bilgisi (şiir)	(116) 1
	: Ahker (şiir)	(117) 1
TİRYAKİ, Uluç Oksal	: Damar İltihabı (şiir)	(119) 21
	: April (şiir)	(120) 13
TUNÇ, İlyas	: Uz Sözler (şiir)	(110) 12
	: Kim Var Orda (şiir)	(114) 7
	: Karadul (şiir)	(116) 11
TUZCU, Mehmet Mümtaz	: Hanidir (şiir)	(110) 5
	: Çakılkeyif (şiir)	(111) 7
	: Bilgisayar Tiryakisi Bir Dosta	
	: Şiire Yaklaşmada Bir Yöntem	
	: Önerisi (şiir)	(113) 3
	: Pamuk Hanım Emrine Tuz	
	: Kavruğu Bir Tüzük (şiir)	(114) 3
	: Kondu Hüma Gölgesi (şiir)	(117) 5
TÜRK, Yavuz	: Aşağıdan Gelen Sesler (şiir)	(109) 6
	: İyi Kötü Büyüyen Ağaçlar (şiir)	(116)15
TÜRKER, Can. H.	: Devrim (şiir)	(119) 22
UÇAROL, Tuncer	: Şiir ve Sözcükler	(111) 13
	: Şiir ve Sözcükler (2)	(113) 16
	: Nihat Ziyalan’da Noktalama	
	: İmleri	(115) 8
	: Yanlı Şiiri Düşünürken	(119) 18
UMRAN, Sedat	: Yanıtsız Sorular (şiir)	(117) 3
UZUNBAY, Zeynep	: Haikular (şiir)	(112) 9
	: Köpeğe Anlatırken	
	: Duydum (şiir)	(113) 5
ÜNVER, Serdar	: Gün’lükler (şiir)	(109) 6
	: Bakakalmak (şiir)	(112) 8
	: Atım Bile Nalımı (şiir)	(115) 20
	: Koca Zaman Okusun (şiir)	(116) 20
	: Yarın Yine Geliriz (şiir)	(117) 6
ÜREN, İhsan	: Bir Üçgenin İç Açılarını Toplamı	
	: 180 Derece Değildir (şiir)	(109) 6
	: Şiirimizde Ufuk Turu Eki 2008	(111)
	: Mudanya Haikuları (şiir)	(112) 13
	: Akşamı Kaçırmayalım (şiir)	(114) 3
VAROL, Hasan	: Deniz (şiir)	(113) 15
	: Heves (şiir)	(114) 18
YALMAN, Neslihan	: Egzotik Kokulara	
	: Dair Levhalar (şiir)	(119) 20
YAZICI, Halim	: Flu Zenci Kuğu (şiir)	(110) 12
	: Tekne (şiir)	(114) 8
	: Durum Vaziyet (şiir)	(120) 3
YENER, Fatih Buğra	: İkona-Oriona (şiir)	(116) 12
YENİAY, Müesser	: Denizden Çıkmayan Midye (şiir)	(116)8
YILDIZ, İrfan	: Upuzun Bir Yerde (şiir)	(110) 11
	: Çimenlere Uzanmıştı	
	: Kadınlar (şiir)	(113) 9
YILMAZ, Ahmet	: Kuyu (şiir)	(113) 18
	: Acı Kahve (şiir)	(117) 18
	: ... (şiir)	(117) 13
YILMAZ, Ercan Y.	: Orman (şiir)	(115) 6
YOLGİDEN, Selahattin	: Amasra (şiir)	(117) 12
YÜCEL, Kenan	: Nal Gibi Bir U (şiir)	(113) 5

	: Kayıp Gülümseyişler (şiir)	(115) 13
	: Beni Bir Güle Hazırlıyor	
	: Şimdi (şiir)	(117) 12
	: Kapı (şiir)	(120) 11
ZİYALAN, Nihat	: Şöhret (şiir)	(110) 7

“ŞİİRİMİZDE 2008 UFUK TURU”

Eki

Haz: İhsan ÜREN

AKIN, Gülten	: “Çatlak”	(111) VII
AKTUNÇ, Hulki	: Sönmemiş 7	(111) IX
ALEMDAR, Hüseyin	: Siyah Sonnet	(111) X
ALTINOK, Emrah	: Bütün Memeliler Rüya Görür	(111) XIV
AYSAN, Eren	: İlan	(111) XI
ÇAPAN, Cevat	: Kuş Bakışı	(111) VII
DURUKAN, Deniz	: Biri Bizi...	(111) XI
ERDOĞAN, Veysi	: Şamdan ve Şuâra	(111) XIV
HAKKI, Ruşen	: Eski Bir Sokaktan Geçerken	
	: Akşamüstü	(111) VIII
KEÇELİ, Bülent	: İkinci Yeniye Elveda	
	: İkibinciyeniye Merhaba Şiiri:	(111) XIV
KESKİN, Birhan	: Sokaktan Bir Tinerici Geçer	(111) IX
KIRIMLI, Mehmet Sadık	: Perdesi Yırtık Oyun	(111) VIII
KURTULUŞ, Cem	: Ne Yazısı	(111) XV
MÜLDÜR, Lâle	: Alzheimere	(111) VII
OĞUZ, Cihan	: Milenyumun İlk Özeti	(111) XII
OKTAY, Ahmet	: Dilin İçindeki Yabancı Dil	(111) II
ÖZTEK, Mehmet	: Vip Salonunda Ontik Bir Sancı	(111) XII
SOFYA, Elif	: Misafir	(111) VII
SÖZER, Murat	: Bilindik	(111) XV
TEKÇE, Güngör	: Elleri	(111) VIII
TEMİZYÜREK, Mahmut	: Ömürriyeyen	(111) X
UYSAL, Ahmet	: Onlar Divan	(111) IX
ÜREN, İhsan	: 2000 Yılında Şiirimiz	(111) I
	: 2008 Yılı Ufuk Turu	(111) I
	: Ödüller	(111) IV
	: 2006/2007 Şiir Kitapları	(111) IV
	: 2007/2008 Şiir Kitapları	(111) V
	: Çeviri Şiir Kitapları	(111) V
	: 2008 Yılı'nın Şairleri ve Şiirleri	(111) V
VAROL, Kemal	: Ayrınlık Provaları XXVII.	(111) XIII
YAŞAR, Sadık	: Kene Takvimi	(111) VIII
YILMAZ, Ertan	: Tüm Zamanların En İyi	
	: Yalnızlığı	(111) XV
ZEKÂ, Necmi	: “Ve O Ve” ile Bir Ömür Sürme/	
	: Belirsiz Bir İrtifa	(111) XIII

YİTİRDİKLERİMİZ

DAĞLARCA, Fazıl Hüsnü:	Okunurken	(111) III
	: Uyusun da Büyüsün Ninni	(111) III
BERK, İlhan	: Ben Senin Krallığın Ülkene	
	: Yetiştim	(111) III
	: Güzel İrmak	(111) III

NOT

“Ek” adıyla verdiğimiz ikiz dergimiz *Akatalpa Öykü*’nün dizini kendi yayın yılının sonunda verilecektir.

Utku ÖZMAKAS

Bu köşedeki yazıları en azından bir iki kere okumuş hemen herkes daha çok genç şairlerin ilk kitaplarına ya da yeni çıkan kitaplarına yer ayırma gibi bir tasarrufum olduğunu anlamıştır. Bu kitapların çoğunun birbirine olan benzerlikleri, ilk kitap olarak bir patlama hâli taşımalarından kaynaklanan kimi zayıflıkları ve şiirsel teknikler konusunda bir tür tektipliğin tekrarı olduğuna dair birden çok defa eleştiri kaleme aldım; ancak bu kapanış yazısında genç bir şairin bütün kitabı üzerine genel bir değerlendirme yazısı yazmak yerine tek bir kitabın içerisindeki tek bir şiire eğilmeyi tercih ediyorum. Söz konusu şiir üzerine oylumlu bir çözümleme çabasından ziyade alanın müsaade ettiğince bir iki şey söylemeyi daha yerinde buluyorum.

Hulki Aktunç (1949) yeni kitabı *Sönmemiş Dizeler*'de son dönemde kaleme aldığı şiirlerini okurun önüne çıkarıyor. Özellikle "Unutma" bölümünün oldukça başarılı olduğunu, şiirin basit, biraz da klişe tanımına –az sözde çok şey söylemek– uygun iki şiiri barındırdığını söylemek gerekiyor. Burada bu iki şiiri değil, "Sönmemiş Dizeler" bölümünde yer alan "k" (s. 49) şiirini ele alacağım.

"k" şiirinde iki dize var, ancak bu iki dizinin arasında Aktunç'un "Denizcilik Bankası Şehir Hatları İşletmesi"nden aldığı indirimli öğrenci kartının görseli yer alıyor. Şiir ilk etapta Aktunç'un bir görsel şiire imza attığı düşüncesini uyandırıyor. Bu yorum belirli açılardan yanlış olmamakla birlikte Aktunç gibi şiiri artık belirli bir hizaya gelmiş bir şair için teknik açıdan yeni bir adım atıldığı gerçeğini de bir adım arkaya atmamalı. Elbette şiiri oturmuş bir şairin görsel şiir aracılığıyla derdini anlatmaya çalışmasında yadsınacak bir şey yok, sonuçta şairin meselesi derdini anlatmaksa. Ancak ben "k"yi görsel şiirin bir verimi olarak görmektense, bunu Aktunç gibi bir ismin şiirsel tekniklerinde bir zenginleşme olarak yorumlamak taraftarıyım. Aktunç'un resimle olan ilişkisi ve daha önceki şiirlerinde görsel öğelere yapılan göndermeler de düşünülerek, bu zenginleşmeyi ele almanın daha yerinde olduğunu düşünüyorum. ('49 doğumlu bir şairin halen yeni olanaklar aramasının genç şairlere örnek olması gerekiyor elbette.)

Aktunç "k"de "Deniz bize bahar görünür." ve "Öykülerimizi sevmiştir nisan." dizeleri arasında bir kimlik kartı koyarak okuruyla neyi paylaşıyor? Kartın deniz seferleri için düzenlenmiş ve gençliğine ait bir gönderme olması, elbette ömrün "bahar"ına bir gönderme ancak "k"nin ne olduğu sanıldığı kadar açık mı? Kimlik, kendi(lik), kart, kişilik, kâğıt, kaynak, kuşak...

Aktunç, öğrenci kartını iki dize arasında koyarak sayfanın ortasına bir "ben" yerleştirmekle kalmıyor, aynı zamanda çok kişisel bir malzemeyi ortak belleğe yaptığı göndermeler bakımından ortak bir öykü hâline getiriyor. Gündelik dilden gelen malzemenin şiir diline çevrilmesinden sık sık söz edilir

GÜN AÇIĞI

Ben burada yaşıyormuşum,
cesaretimin hepsi buradaymış,
aklım adamakıllı burada çalışıyormuş,
kırgın değilmişim her türlü tabiata.

Nelerden geçmişim,
nerelerde takılıp kalmışım,
sinlenmişim gövdemin arkasına.
Şimdi ortaya çıktım.

Biraz önce devrilenle yaz bitti. Bitsin.
Yerli müzik öteki balkona geçti. Geçsin.
Aşk olarak başlayan ikindi oldu. Olsun.
Suyum bardağa döküldü.

Salıya varmaz ben zaten çoktan
çıkış olurum insan içine. Yine yine,
önümden katlamalı bir hüseyin geçer
Katlana Katlana.

Aynen böyle... herkes gibi yolda izde yürürüm,
aceledir benim işim,
cebimden yazılı bir paket çıkarırım.

Kimse görmez sokak lambalarını,
sokak lambalarının ışığı dibine düşer,
ben ışıklara basmadan
bütün kenar olmuş yerlerden geçerim.

Yaşım ileri geri gider,
bulur ince ayarını. Yine yine,
büyük şarkılar çalar aklımda,
büyük danslar edilir,
iyi bitirilmiş sinemalar çevrilir
iyi resimlerle

Bu seferlik günün sonunu açık bırakırım

ama kişisel hikâyeyi başarılı bir biçimde şiir yapabilmenin zorluğundan pek sık söz edilmez. Oysa ki, "kişisel" olanla "hikâye" olan arasındaki denge iyi kurulamazsa şiir ya çok kişisel bir gönderme hâline gelecek ya da hikâyeye kayacaktır. Aktunç bu dengeyi hiç "ezberden okunamayacak" ama hep "zihinde okunacak" bir biçimde, okurun çağrışım alanına uzam yaratacak bir biçimde kuruyor. Belki de "kimlik"lerimizden birini çıkarıp beyaz kâğıdın ortasına koyup kendi "k"imizi kuralım diye...

Yayın Yönetmeni	: Ramis Dara (Mollagürani Mah. Teker Sok. No: 8, Zemin Kat, Osmangazi-BURSA)
Yayın Danışmanları	: İhsan Üren, Gültekin Emre, Serdar Ünver, Nahit Kayabaşı.
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü	: Tülay Elal Muş (Barış Mah. Adalet Sok. Adaletkent Sitesi H Bl. D: 3 Nilüfer – BURSA)
Yazışma Adresi	: Ramis Dara PK 68 16361 Ulucami – BURSA
Yayın Türü	: Yaygın süreli yayın. ISSN 1305 – 7685
E- Posta	: akatalpa@hotmail.com

Katkı Payı	: 20 TL.
Posta Çeki	: Ramis Dara adına açılmış 6025702 numaralı hesap.
Banka hesabı	: Ramis Dara adına Finansbank Heykel Kredikolay Şubesindeki 21329696 numaralı hesap.
Baskı	: Akın Erim Matb. Hocalızâde Cad. 7/27 Setbaşı – BURSA